

הפיראטית

מאת: דורית מקלף

לסינופסיס והמחזה בשלמותו – גלול למטה

המחזות יעמדו לרשות המעוניינים להפקתם בהיתר - ללא תמורה

לקבלת היתר נא לפנות:

לאריק מקלף 052-8081503 arik19325@walla.com

יונתן אופק 054-3113411 antonykoafe@gmail.com

או דרך האתר של דורית מקלף <http://doritmakleff.com>

תקציר המחזה הפיראטית (סינופסיס)

בתור הזהב של הפיראטים (1650-1720), נשים מחופשות לגברים, השתתפו בשייט ימי ונלחמו לצד פיראטים ידועי שם.

הפיראטית נכתבה בזמן מבצע עופרת יצוקה (דצמבר 2008).

כשאתה חי בארץ הרת סכנות והיא הופכת לחלק מנשמתך, השיעור החשוב ביותר שתלמד הוא איך למנוע מהמלחמה להשתלט על חייך.

מור, ישראלית בת 25, בילתה את ילדות ואת השנים שעיצבו את אישיותה בשדרות. שכנה, אבי חברתה אביבה, נהג לספר להן על פיראטים ועל מרחבי האוקיינוסים, על מנת לשמר את נפשה הצעירה הכלואה בתוך הפחד.

הפיראט הוא דמות מטאפורית, שנולדה במוחה של מור, שתעזור לה לנצח במאבק החשוב ביותר בחייה.

היא מדריכה אותה במסע הזוי ואמיץ כנגד אויביה שמחוץ למחסה.

כל אחד מהדמויות, יהודים ישראלים וזרים, רודף אחר קשת בענן השמים האפורים של נסיבותיו האישיות.

אביבה, רווקה בת 55, סוחרת ביודאיקה שקיבלה השראה מחגורת הנישואין היהודית המוכספת שראתה במוזיאון היהודי, החליטה פתאום לחפש שידוך-חבר לנפש. היא הגיעה ללונדון לפני 33 שנים בעקבות חברה הגוי, מורדת באביה שהתנגד לקשר זה וצדק. מאז לא נתנה שוב אמון בגבר אחר.

בן, 26, בנה של חברתה הטובה זיכרונה לברכה, הוא ברוקר בחברת השקעות שבבעלות משקיעים מדובאי.

המשבר הכלכלי פגע בסיכויי הקידום שלו והוא מבקש הלוואה מאביבה, שמסרבת אך מציעה לשלם לו אם ימצא לה את חגורת הנישואים היהודית המוכספת שתבטיח לה אהבה אמיתית.

בן, שמרגיש שיהדותו וקשריו לישראל הם מחסום עבורו, מסרב לה.

קטיה, חברתו הטרייה של בן, מורה רוסיה לריקודים סלוניים, חולמת להצטרף ללהקת ריקוד.

היא זוממת לעקוץ את אביבה שתיפרד מכספה כדי להגשים את חלומותיהם.

במזימה נכלל ג'ו-רקדן עם ישראלי שעוסק מזה 30 שנה בשרות הסעה לשדה התעופה.

בלב העניין - נרות שבת שביסודן מנהג יהודי שמרפא חבורות ומגשר בפער שבין דורות ותרבויות.

כנגד הרקע של מלחמה וקשיים כלכליים, של עולם רחוק משלמות, נחוץ סוף טוב שמוצא את כל הדמויות בצומת עליזה במסעם. שארית הדרך תלויה בהם בלבד.

הנכם מוזמנים לקריאה של המחזה "הפירטית"

הקריאה תתקיים:

ביום שלישי, 15.9.2009 בבית שלום עליכם, רח' ברקוביץ 4 ת"א (מאחורי מוזיאון ת"א לאמנות) בשעה 17:00

הפירטית

מאת: דורית מקלף

בימוי קריאה: דוד כהן לוי

משתתפים: נטע מורן, דוד שמול, מיקי ברקן, מירי עוזיאל, רובי פיינברג

על המחזה

בטריטוריה שבין ישראליות ליהדות, בין שדרות ללונדון, פוגש המחזה את אביבה המהגרת, מור משדרות, קטיה הרוסיה, בן האנגלי יהודי ואת גו' נהג המונית הרקדן בפרשת דרכים משברית. המלחמה המתמשכת, המשבר הכלכלי ופגעי הזמן המצטברים, מכלים את השמחה והיכולת לחגוג את מתנת החיים.

האם תוכל מור, גיבורת המחזה, לחיות את החיים כמו "פירטית"? להתגושש עם היאוש והפחד, לטפס גבוה על התורן, לסמן בלב את קווי האופק ולהתמסר אל מרחבי הים?

האם תוכלנה גם הדמויות האחרות, במיטב המסורת היהודית של "נחום תקום" לקום ולהלחם על האוצרות המנצצים של המחר?

נשמח לראותכם

המחזה מתרחש בזירת "המציאות" הכוללת את לונדון ואת שדרות ובזירת הפנטזיה של סיפור "חגורת הנישואין". עלילתו נפרשת על פני שבועיים שלפני מבצע "עופרת יצוקה" ובמהלכו ומסתיימת בערב שבת שלפני הכניסה הקרקעית (דצמבר 2008). חמישה שחקנים מגלמים את כל הדמויות.

הדמויות בזירת "המציאות":

- אביבה** – בת 55, סוחרת יודאיקה, נראית טוב לגילה, רווקה. ילידת שדרות אך חיה כבר יותר משלשים שנה בלונדון.
- מור** – בת 20. תושבת שדרות, שכנה של אביה של אביבה. יפה אך צולעת קלות מרסיסי פגז.
- בן** – בן 26. יהודי לונדוני. סוכן השקעות בבורסה. בנה של החברה הטובה ביותר של אביבה. שלשתם גרו באותו בית עד שעזב לאוניברסיטה.
- קטיה** – בת 30. היגרה ללונדון מרוסיה. רקדנית ומורה לריקודים סלונים. לא יפה אך "חתיכה" ומודעת להופעתה.
- ג'ו** – בן גילה של אביבה, נהג מונית של תיירים. גרוש. יליד ישראל אך חי ועובד בלונדון כבר שלשים שנה. בנעוריו היה רקדן בלהקת ריקודי עם. נאה אך עקבות הזמן ותלאות החיים ניכרים בו.

דמויות בזירת הפנטזיה:

- הפירטית** – (ע"י השחקנית המגלמת את אביבה) נוצרה מתוך עולמה הפנימי של מור כמנוף להתפתחותה הפסיכולוגית
- דמויות סיפור "חגורת הנישואין"**
- רחל'ה** (ע"י השחקנית המגלמת את מור) – יפת מראה אך צולעת קלות
- מוישל'ה** (ע"י השחקן המגלם את בן) – נאה ועדין
- הסרסור מבואנוס איירס** (ע"י השחקן המגלם את ג'ו) – מרשים חיצוני ומיומן ב"מקצועו"...
- הגביר** – (ע"י השחקן המגלם את ג'ו) סוחר יהודי בעל אמצעים מליברפול אלמן, רחב לב
- לאהל'ה** – (ע"י השחקנית המגלמת את קטיה) בתו – כעורה, עבת מתנים וגם לא ממש טובת לב...

מוקד הבמה היא ספינה. כל שאר מקומות ההתרחשות מסומנים באמצעות אביזרים בלבד.

תמונה 1

צהריים , לונדון – מדרכה ליד המלון של מור, לובי /בר במלון, המשרד של בן, הסטודיו

של קטיה, מור, ג'ו, אביבה, בן וקטיה

מור עומדת על המדרכה, לידה מזוודה. היא בהתקף פאניקה, נושמת בקושי וקורסת.

במקביל אביבה עם לפטופ פתוח ליד שולחן שעליו כוס קפה, בקבוק סודה ובקבוק מיץ

תפוזים, מקבלת שיחת טלפון.

אביבה - (מדברת בסלולרי) איקונין מהמאה השבע-עשרה? כמה שנים אנחנו מכירים? אתה

יודע שאני סוחרת יודאיקה, (מקשיבה) לא, לא ממש משנה לי שישו נולד יהודי. (מקשיבה).

חגורת נישואין. כן מכסף. (מקשיבה) זה מין מנהג יהודי עתיק. כורכים אותה סביב מתני

החתן והכלה. (מקשיבה) כנראה כדי שהחתן לא יברח. (מקשיבה). כשתמצא תתקשר. ואל

תציע לי יותר איקונות. כשאתנצר אשלח לך SMS. (סוגרת את הטלפון. מסתכלת סביב

בעצבנות. לוגמת מהקפה, בודקת מה השעה ועובדת עם הלפטופ. במקביל -).

ג'ו מגיע במהירות למור. מגיש לה שקית נייר חומה.

ג'ו – תנשמי לתוך השקית. זה תמיד עזר לילדות שלי.

מור – (נושמת ונרגעת). תודה. אני בסדר עכשיו. מאיפה השגת את השקית?

ג'ו – קניתי תפוח. פה לא רחוק בחנות של עשירים. באנגליה שומרים על איכות הסביבה –

שקיות פלסטיק זה NO NO.

מור – אצלנו אין כאלה.

ג'ו – מאיפה את בארץ?

מור – משדרות.

ג'ו – לכם יש בעיות גדולות יותר מאיכות הסביבה. לא הייתי אף-פעם בשדרות. לו יכולתי להרשות לעצמי הייתי בא להזדהות אתכם. הייתי מוביל תיירים מכל העולם ובעיקר מאנגליה, שיראו מה קורה אצלכם ויבינו.

מור – אני מצטערת שבזבזת כסף בגללי. אני אחזיר לך.

ג'ו – No way, it's my pleasure . וחוץ מזה תפוח זה טוב לגזרה. אני גרוש טרי ובסינגלס מרקט מזמן החליפו כרס בריבועים של מכון כושר. צריך להתעדכן. (מביט בה ומחייך) את תאהבי את לונדון. אני זוכר את הפעם הראשונה שלי עם להקת ריקודי-העם. חשבתי שאני חי בסרט. רקדת פעם ריקודי עם?

מור – לא. אבל כששדרו בטלויזיה את פסטיבל המחולות בכרמיאל האנשים שם נראו לי כאילו הם מזמן אחר.

ג'ו – זמן של שמחה.

מור – למה אתה לא חוזר לרקוד?

ג'ו – ריקודי עם? אני את העם שלי השארתי בארץ אחרת, יחד עם הנעורים. (היא מנסה לקום ומועדת, שוב נושמת במהירות).

מור – לא הספקנו להגיע למקלט והקאסם התפוצץ. היה לי רסיס, ברגל. (פאזזה) אני לא יכולה להיכנס. (במקביל אביבה בודקת מה השעה ומחייגת).

ג'ו – נשב פה עוד קצת. (מתיישב לידה).

אביבה – טיסת אל-על 316? את בטוחה שהיא נחתה? (מקשיבה) לא יאומן היא מעצבנת אותי עוד לפני שפגשתי אותה. לא, לא את, תודה. יום נעים גם לך. (סוגרת. מקללת בשקט. מוציאה סיגריה מקופסה מקומטת וכמעט ריקה, מדליקה ומייד מכבה בכעס. במקביל -).

מור – אף פעם לא הייתי במלון בעיר זרה.

ג'ו – תעשי צ'ק אין, תשימי את המזוודה בחדר ותצאי לטייל. אם תלכי לאורך השדרה ותפני ברחוב השלישי שמאלה תגיעי לפארק סנט ג'יימס. שבי על ספסל מול האגם עם הברבורים

והברווזים. אני מבטיח לך שתרגישי כמו נסיכה מהאגדות. וחוץ מזה (מחייך) לא נופלים כאן טילים. כבר יותר מחמישים שנה.

מור – אני לא באתי לטייל. באתי בענייני ירושה.

ג'ו – (מחייך) ירושות זה טוב. מי מת?

מור – אבא של האישה שבאתי לפגוש. הוא היה שכן שלנו בשדרות.

ג'ו – (השעון שלו מצלצל, קם) אני צריך לזוז. יש עוד טיסה של אל על ואני גם עובד לילה כי השותף שלי חולה. אם היתה נופלת גם עלי איזו ירושה הייתי יורד מההגה. כשהייתי צעיר זה היה נחמד. פוגשים אנשים, מסתובבים כל היום במקום להיות כלוא בתוך משרד. אבל עכשיו – עם השעות האלה והשיבה הארוכה ליד ההגה – קשה להראות כמו ג'ורג' קלוני.

מור – היא אפילו לא באה להלוויה שלו. אני לא מסוגלת לפגוש אותה.

ג'ו – (לוקח את המזוודה שלה) אז כל זה בגללה? כמה שנים את בשדרות?

מור – שמונה.

ג'ו – בחורה אמיצה כמוך שכבר שנים עפים עליה טילים יושבת בלונדון על המדרכה כדי לא לפגוש אישה זרה?

מור – (לוקחת ממנו את המזוודה). אני יכולה להסתדר לבד. זה לא כבד. (מתחילה ללכת ונעצרת).

ג'ו – (דוחף אותה קלות לעבר המלון). תחשבי על הירושה!

מור – תודה על הכל.

ג'ו – (מחייך אליה) אני בטוח שתתאהבי בלונדון ולא תרצי לחזור אבל הנה הכרטיס שלי. בשביל הטיסה חזרה. (היא לוקחת את הכרטיס וקוראת).

מור – עם ג'ו אתם תמיד בבית!

ג'ו – Enjoy London (הוא מנופף לה לשלום ויוצא. היא מביטה לעברו ואח"כ, בהיסוס, נכנסת למלון. עומדת, אבודה ומביטה סביבה. אביבה מסמנת לה להתקרב).

אביבה – אני מחכה לך כאן כבר יותר מחצי שעה. באנגליה מקובל לעמוד בזמנים.

מור – אני מצטערת. (מוציאה ניירת מתיק הצד ומושיטה לאביבה).

אביבה – הזמנתי לך מיץ תפוזים. קפה לא היה טעם. (לוקחת את המסמכים, בוחנת אותה,

אח"כ את המסמכים. מור מושיטה יד לקחת את בקבוק המיץ ומתחרטת. מביטה בחשש

באביבה שסיימה לקרוא). אין סיכוי שאחתום על הניירות האלה.

מור – אבל –

אביבה – זה שהגעת לפה משדרות זו הבעיה שלך. אין לי מושג למה חשבתן – את והאימא

שלך שאסכים לוותר על הדירה של אבא שלי.

מור – בצוואה כתוב שהכל מתחלק שווה בשווה בינינו לבינך. הדירה והכסף. (מראה לה את

הצוואה). את גרה בלונדון כבר שלשים שנה אז חשבנו ש-

אביבה – איפה שאני גרה זה ענייני. (מרפרפת על פני הצוואה). ומה שיותר מעניין זה איך

הצלחתן לתמרן את העסקה הזאת. לגרום לאבא שלי להתעלם מהעובדה המצערת אולי

בשבילו, שאני בתו החוקית היחידה.

מור – נטשת אותו. אפילו להלוויה שלו לא טרחת להגיע. אצלך הוא מופיע בתעודת הלידה

אבל אצלי הוא בלב.

אביבה – לא נראה לי שיש טעם להמשיך את השיחה הזאת. אני אעביר את הטיפול בעניין

הזה לעורך-הדין שלי. (זורקת כסף על השולחן). זה כולל גם את הטיפ.

מור – אני יכולה לשלם בשביל המיץ שלי. אני לא צריכה נדבות ממך.

אביבה – נדבות לא ואת הירושה שלי כן? (אוספת את הלפטופ, יוצאת בכעס. מחוץ למלון

מדליקה סיגריה. מור מתיישבת חסרת נשימה ליד השולחן ומתחילה ללגום את המיץ כאילו

מדובר בסם חיים. אביבה הולכת במהירות ומן הקצה שאליו היא פונה מגיע בגלגול של כסא

משרדי ושולחן, בן שאוזניה מחוברת אליו וברקע סאונד של משרד השקעות בהיסטריה

ודיווחים של סקיי ניוז על המשבר הכלכלי. אביבה נעצרת. קוראת שוב את הצוואה.

בן – (מן הצד השני נכנסת קטיה לבושה בבגדי בלט קלאסי ועושה מתיחות תוך כדי השיחה בסלולרי) אני לא יכול להבטיח שום דבר. אין לי מושג מתי אני יוצא מפה. זה כמו סדום ועמורה.

קטיה – כמו מה? אני לא מבינה.

בן – זה מן אסון יהודי כזה שנופל על חוטאים. (צועק לעבר קולגה שאינו על הבמה) תמכור! מי אמר שצריך לנשום. עוד מעט לא יהיה לך מה למכור!

קטיה – תתקשר כשתתפנה?

בן – בטח. ביי.

(אביבה מכניסה את הצוואה לתיק ומוציאה את הסלולרי מחייגת, עצבנית ונסערת).

אביבה – בן? אתה באמצע משהו?

בן – כן.

אביבה – אתה תמיד באמצע משהו. עבודה זה לא הכל בחיים. (מעשנת).

בן – את מעשנת?

אביבה – כן. היית מאמין? זו הסיגריה הראשונה מאז ההלוויה של אימא שלך. הכל בגלל מתנת יום ההולדת שאבא שלי שלח לי מהקבר. אחות מאומצת עם עיני איילה שבא לך לירות לה ישר במצח. ואני גם אמורה להתחלק איתה בירושה. (סקיי ניוז מדווחים על קריסה של אחד הבנקים).

בן – אני ממש לא יכול לדבר עכשיו.

אביבה – אתה מוכרח להקשיב לי, לעזור לי להחליט מה לעשות עם הסיפור הזה של הירושה. (פאוזת קטנה). אחרי הכל זו גם הירושה שלך...

בן – (תשומת הלב שלו נתונה לדיווח) הכל מתרסק כאן. אנחנו לא אמורים להיפגש בראשון

לצהריים כרגיל? (אביבה מנתקת בכעס ויוצאת. בן מוציא את האזנייה, זורק אותה על

השולחן ויוצא כשהוא מחזיק את ראשו. הדיווח מתחלף במוסיקה וקדימון לתכנית

STRICTLY COM DANCING. קטיה עוצמת עיניים לרגע ואח"כ פונה לקהל –

קטיה – ועכשיו LADIES AND GENTLEMEN קבלו את קטיה רומנוב בקטע מחול צועני – (היא מדליקה את המוסיקה ומתחילה לרקוד בתחושה של חלום שמתגשם. הטלפון מצלצל. היא מכבה את המוסיקה ובבת אחת חוזרת למציאות). קוסטיה? (מקשיבה) אתה מוכר את הסטודיו? כן. אני יודעת שהבורסה נפלה אבל יש לי המון תלמידים. מרב ייאוש אנשים רוקדים וגם בגלל ה- (מקשיבה) כן, STRICTLY COM DANCING (מקשיבה). כן. אתה צודק גם אני יכולתי להיות שם. (מקשיבה) תן לי שבוע. בבקשה. (היא מדליקה שוב את המוסיקה הצוענית שמציפה את הבמה. מנסה לרקוד והיאוש מציף אותה. מכבה את המוסיקה ויוצאת).

תמונה 2

בוקר, המוזיאון הימי בגרינוויץ', מור, אביבה, הפירטית

מור שקועה בתצוגה של חלק מספינת פירטים. התאורה, הסאונד והפרספקטיבה יוצרים אשליה של "לב ים". אביבה נכנסת עם מעטפה של מסמכים ביד ובוחנת את מור הצולעת קלות כשהיא פונה לקרוא את ההסבר על התצוגה. אביבה מתקרבת אליה. מור מסתובבת ומחייכת אליה במבוכה.

מור – הי.

אביבה – (מרכיבה משקפיים וקוראת בקול) "הים מעניק לכל אדם תקווה חדשה כמו שהשינה מולידה חלומות חדשים". כריסטופר קולומבוס.

מור – זו היתה הציטטה האהובה על אבא שלך.

אביבה – יורד ים ידוע משדרות. אני חושבת שהספינה היחידה שהוא הכיר היתה ספינת המעפילים שהביאה אותו מאירופה לארץ האבות. אני מצטערת שהייתי בקריז כשנפגשנו. התירוץ הרשמי שלי הוא גיל המעבר אבל פשוט לא הייתי מוכנה נפשית לכל הבלגן הזה. דיברתי עם אימא שלך ויישרנו את ההדורים. (מגישה לה את המעטפה) הייתי אצל העורך דין

שלי והכל מסודר. החצי שלי בדירה בשדרות עובר אליך והפנסיה שלו וכל שאר החסכונות עוברים אלי.

מור – את בטוחה? אולי תרצי פעם לחזור לארץ.

אביבה – לשדרות? לאזור הטילים? לא דחוף לי. הכל מתחלק חצי חצי ואימא שלך רוצה את הדירה בשבילך. אני ידועה במקומותינו כאוהבת כסף. לא שעם פנסיה של מורה-ספרן אפשר לפרוש לקריביים...

מור – מרי ריד היתה מהקריביים. בעצם קראו לה מרק ריד כי התחפשה לגבר גם אן בוני. ידעת שהיו נשים פירטיות? במאה ה-18. זה מה שכתוב כאן.

אביבה – זה לא מפתיע אותי. נשים תמיד עשו הכל רק לא רצו לספר לחבר'ה...

מור – הפעם הראשונה שפגשתי פירטים היתה כשהייתי בת שתיים-עשרה. אבא שלי עזב לאמריקה ועברנו לגור בשדרות. זו היתה האזעקה הראשונה שלי. אימא שלי היתה במשמרת בחדר המיון בברזילי. הגוף שלי לא הפסיק לרעוד. אבא שלך נשאר אתי במקלט כל הלילה. הוא סיפר לי על הפירטים. קירות המקלט שסגרו עלי התחלפו במרחבי הים וריח הטחב בריח הגלים... מאז שהוא נפטר לפעמים כשאני במרחב המוגן עם הילדים במתנ"ס, אני מנסה להיות כמוהו, לספר להם כדי לתת להם אומץ של פירטים, אבל המילים בורחות ממני חזרה אל הים.

אביבה – כשהייתי ילדה הוא ניסה למכור את "שלום עליכם" לכל מי שנכנס הביתה. מי בשדרות התעניין אז ביהודי עיירה בפולין? יום אחד כשחזרתי מבית-ספר מצאתי את אימא שלי אורזת מזוודה. היא אמרה לי – התחתנתי עם רוכל של חלומות. נסעה לתל-אביב ונשארה שם. אני כמו אימא שלי. לא חיה בדמיון. צריכה שמשוהו יצבוט אותי כדי לדעת שהוא שם. (פאזזה) הצליעה הזאת שלך, הרסיס ברגל, הוא מהלילה שאבא שלי קרס בדרך למקלט?

מור - כן. פצועה קל. היה לי מזל.

אביבה - מסתבר שבשדרות לא צריך לרדוף אחרי המזל כי הוא תמיד משיג אותך. (פאזזה)
בשביל להיות ישראלי צריך אומץ. כבר שכחתי איך זה.

מור – אימא שלי אומרת שבשביל להיות ישראלי צריך לדעת בעיקר איך לא לתת למלחמה
לנצח את החיים.

אביבה - מה דעתך לבוא למסיבת יום ההולדת שלי במוצאי שבת?
מור – אני לא...

אביבה – בן יקח אותך מהמלון ואת לא צריכה לדאוג. הוא בן 26, סוכן השקעות בבורסה עם
תואר שני בכלכלה ואימא שלו היתה יהודייה. החברה הכי טובה שלי. זיכרונה לברכה.
(פאזזה קטנה). בקיצור שידוך כשר.
מור – לא...

אביבה – (נכנסת לדבריה) לא הייתי מפגישה אותך עם גוי כי מניסיון אני יודעת שאין אמונה
בגויים גם אם הם נראים כמו פול ניומן. (מביטה בשעון) בן ואני נפגשים כל יום ראשון
לצהריים ואם לא אגיע בזמן הוא עוד ימצא לו איזה שיקסע צעירה לאכול איתה וגם לשלם את
החשבון. אז סיכמנו. אני אתן לו את הטלפון שלך. (מתחילה לצאת).

See you Saturday. ו- by the way את התצוגה הזאת מפעילים בלחיצת כפתור והכל
כאן קם לתחייה – (לוחצת על הכפתור) רק תיזהרי מהפירטים – שלא יחטפו אותך. (צוחקת
ויוצאת. התצוגה פועלת ומדמה קרב של הפירטים. הד היריות וקולות הנפץ מכניס את מור
לתחושה של הפגזה והיא רועדת ורוצה להתרחק אך גם נמשכת להתרחשות. מתוך הספינה
יוצאת הפירטית ומתקרבת אליה. מור מתחילה לרוץ).

הפירטית – שנים חלמת עלי ועכשיו את בורחת?

מור – שמונה שנים חיכיתי לך במקלט, התפללתי שתגיעי ותיקחי אותי משם לחוף מבטחים.
עכשיו כשאני בעיר ששנים לא ידעה הפגזה נזכרת להגיע?

הפירטית – אולי התעכבתי אבל את ממילא עוד לא יצאת מהמקלט. יפהפיה בת עשרים
מגיעה ללונדון ומתחבאת בתוך מוזיאונים וספריות.

מור – יפהפיה? יש לך קטרקט?

הפירטית – אני רואה שש שש. צליעה קלה היא לא כיעור.

מור – (בוחנת אותה) את בכלל לא איך שדמיינתי אותך.

הפירטית – קמטים, זרועות מדולדלות, כרס? הזמן עושה את שלו, יקירתי. גם על פני נהרות

וימים. אבל עלי עוד נדבר. עכשיו את יוצאת מכאן והולכת לקנות לך איזה בגד סקסי, כמו

שצריך. לא הוילונות האלה שאת לובשת שרק מסתירים. גם אם היא לא התכוונה לזה מרב

טוב לב -

מור – אביבה?

הפירטית – היא נתנה לך מתנה.

מור – הדירה בשדרות?

הפירטית – הבחור שיכריח אותך לרקוד גם אם מכל הריצות למקלט אבד לך חוש הקצב.

מור – אין לי שום כוונה לחגוג לה יום הולדת. אפילו להלוויה שלו היא לא הגיעה. בת יחידה.

30 שנה לא דיברה עם אבא שלה. והוא דוקא חשב עליה. הרבה. אם אבא שלי היה שולח לי

גלויה – אם הייתי יודעת איפה הוא, הייתי שוחה את כל האוקיינוס כדי להגיע אליו.

הפירטית – אביבה ואבא שלה – זה לא הסיפור שלך. את הסיפור שלך אני כאן כדי לעזור לך

לכתוב. וצעד ראשון הוא להתנתק מן הספינה הטובעת – כן, אני הרי יודעת איך זה נגמר –

ולהתקדם לקראת תחנת הרכבת. אנחנו יוצאות ל-שופינג! (מתחילה ללכת. מור מהססת

אבל הולכת אחריה).

תמונה 3

בוקר, הסטודיו לריקוד, קטיה, ג'ו ובן

קטיה מדגימה לג'ו סלסה והוא מתבונן בה בהנאה. היא מרוכזת בריקוד ונהנית משימת

הלב שלו. מושיטה לו יד כדי שיצטרף הוא מסרב.

קטיה – חשבתי שאתה יוצא לצוד לך אישה.

ג'ו – לא, לא ממש. אני כבר לא הנמר שהייתי. וולס יתאים לי יותר.

קטיה – וולס לא יכניס לך אותן למיטה. (מתקרבת אליו, כאילו מפתה והוא מנסה ולא מצליח).

ג'ו – SORRY הסלסה היא כבר לא בשבילי. (מחייך) וגם לא בשביל הכרס שלי.

קטיה – אמרת שהיית רקדן מקצועי.

ג'ו – לפני יותר משלשים שנה בלהקת ריקודי עם בישראל.

קטיה – אז אתה יהודי? גם החבר החדש שלי למרות שהוא מסתיר את זה. אני יודעת להריח אוליגרכים יהודים האלה מרחוק. הוא בדרך לכאן. יפריע לך אם נעשה הפסקה קטנה שהוא יבוא?

ג'ו – אני תמיד בעד הפסקת סיגריה וסיבוב קצר בפאב. למרות שאני מנסה לשמור על הגזרה, כמו שאומרים. (מצביע על הכרס שלו) זה משנים על ההגה. כבר שלשים שנה אני מוביל תיירים מישראל לשדה ובחזרה, לא ישן כמו שצריך, לא אוכל כמו שצריך. הכל כדי לפרנס את היהודייה הכשרה שלי שהתאהבה ברקדן ישראלי, אבל חלמה על פרנסה של עורך-דין. ואיך שאומרים אצלנו "יגעת ומצאת תאמין". עורך-הדין שסידר את הגירושין שלנו הגשים לה את החלום. יש לי שתי בנות ונכדה. (מוציא תמונות ומראה לה).

קטיה – חמודה. אבל אני לא בקטע של ילדים.

ג'ו – מה שאני רוצה זה להכיר מישהי בגילי פחות או יותר. שתרצה אותי כמו שאני ולא תפנטז שהיא נכנסת למיטה עם ג'ורג' קלוני.

קטיה – טנגו – זה מה שאתה צריך. (משמיעה מוסיקה) טנגו תמיד עובד עם גברות שהזמן גזל מהן את ההורמונים אבל הלב אצלן עוד גואה מתשוקה. (מושיטה לו יד, הם מתחילים לרקוד. בהתחלה הוא מהסס אך תוך מספר שניות הם הופכים לזוג מיומן וברגע שהוא מטה אותה – כמעט עד לרצפה – בן נכנס וכשרואה אותם מחליט לצאת). בן! (עוזבת את ג'ו ורצה אליו). אל תלך!

ג'ו – (ניגש אליו ומושיט לו יד). נעים מאד, ג'ו. (בן לוחץ את ידו בהיסוס). קטיה, איפה השירותים? בגילי לפני הבירה צריך לטפל בפרוסטטה.

קטיה – בסוף המסדרון שמאלה. (ג'ו יוצא והיא מחייכת לבן חיוך "רב משמעות").

בן – אמרת שאת צריכה לדבר אתי.

קטיה – קודם כל נשיקה. (הוא נענה והיא מנסה ל"מקסם" את המזמוז. הוא לא משתף פעולה). אל תדאג. זה יקח לו זמן.

בן - אני מאחר לפגישה.

קטיה – אני לא מספיק יפה? לא מספיק בלונדינית? (מרימה את השמלה שלה) הכל שרירים – אין אף טיפת שומן. (לוקחת את היד שלו ומעבירה על הגוף שלה) תיגע! תרגיש בעצמך!

בן – (מסיר את היד שלו) אני חייב ללכת. זה חשוב.

קטיה – עניינים של כסף? (מחייכת) בשביל כסף אני מוכנה לוותר.

בן – על מה רצית לדבר אתי?

קטיה – נדבר בערב אחרי הפגישה שלך. (מחייכת) לך, לך. (דוחפת אותו החוצה והוא נתקל בג'ו שחוזר מהפאב) שיהיה בהצלחה!

ג'ו – ויתרתי על הבירה לכבודך. אז מה עכשיו? צ'ה, צ'ה, צ'ה? (קטיה מפעילה את המוסיקה והם מתחילים לרקוד. היא נעה מכנית ללא חדווה). מה קרה?

קטיה – עם זקנים הולך לי. יכולתי לפתוח בית-אבות. אל תיפגע.

ג'ו – אני? זקן? אני מרגיש בן עשרים בזכותך. (הוא ממשיך לרקוד בהתלהבות. היא מפסיקה).

קטיה – בעל הבית של המקום הזה הפסיד הון בבורסה והוא רוצה למכור. זו ההזדמנות שלי. אני כבר מזמן לא בת עשרים. ואתה יודע איך זה אצל רקדנים הזמן הוא תמיד על forward. כשהסטודיו הזה יהיה שלי, יהיו לי מורים שילמדו במקומי ואני אוכל להשקיע בעצמי ולהגיע ל- strictly com dancing / "רוקדים עם כוכבים".

ג'ו – (מפסיק לרקוד ומתקרב אליה) גם אני מכור. כל מוצאי שבת. התכנית הזאת היא תחליף לפרוזק.

קטיה – לי היא שוברת לי את הלב. (פאזה קטנה). אני מוכשרת! יותר מכל הרקדנים האלה. אני חייבת להיות שם איתם על המסך. – (מחליפה מוסיקה) תראה, תראה את הפסו דובלה שלי (מדגימה לו, מתלהבת) – הורס, לא? (מפסיקה את המוסיקה).

ג'ו – אז מה הבעיה? אני לא מבין.

קטיה – הבעיה היא שאחרי 3 דייטים עוד לא הצלחתי להכניס את הבנקאי שלי למיטה. הגעתי לאנגליה כי לא רציתי לגמור כמו אימא שלי באוקראינה. משרתת של שיכור שלא מגיע לקרסוליים שלה. נזהרתי מאד לא ליפול לבור הזה של חתונה מאהבה. אבל בשביל לחיות בשלום עם הבדידות אני מרשה לעצמי לפעמים קצת clubbing. רק מקומות על רמה. רוקדת, כמה דרינקים ובזווית העין ממששת את הפוטנציאל.

ג'ו – זה נשמע לי מאד מקצועי. מחושב.

קטיה – בגילי אין מקום לטעויות.

ג'ו – בת כמה את?

קטיה – 28 ואל תסתכל עלי ככה. הצלוליטיס כבר בדרך וגם הקמטים מחכים להתנפל. אבל באותו ערב כשבן ישב על הבר נראיתי מליון דולר. כאילו אלהים חשב לו – נראה מה קטיה שלנו יכולה לעשות עם טיפת מזל. גם אם היא כבר לא מגיעה כל יום ראשון לכנסיה. (מביטה במראה של הסטודיו). זה הצ'אנס שלי. אני יודעת. הוא עובד בסיטי. הקשבתי לשיחה שלהם – שלו ושל החברה שלו – לפני ששפכתי עליו – בטעות – את המשקה שלי. וחוץ מזה הוא לא קמצן. הוא לוקח אותי כל ערב אחרי הבילוי במונית הביתה למרות שהוא גר בקצה השני של העיר ב-canary wharf. (לעצמה) יש לו בטח דירה מהממת פונה לנהר.

ג'ו – את צריכה להזמין את עצמך אליו. לבשל לו ארוחת ערב ולהגיש לו אותה (מחייך חיוך "רב משמעות") – במיטה.

קטיה – אתה באמת חושב שזה יעבוד?

ג'ו – זה החלום הרטוב של כולנו – אישה במטבח זזונה במיטה. (בוחר דיסק ומפעיל את המוסיקה. מושיט לה יד). האם תיאורת העלמה לרקוד אתי וואלס? (היא מחייכת. הם רוקדים כשהוא מוביל בביטחון והם רוקדים כזוג רקדנים מקצועי).

תמונה 4

צהריים, בית קפה ליד התמזה בדוקלנדס, אביבה ובן

אביבה יושבת ליד שולחן שעליו עיתון וכוס קפה. בן מגיע בריצה. היא קמה לקראתו.

בן – אני מצטער על האיחור. (היא מחייכת. מחבקת אותו בחום).

אביבה – זה כבר הקפה השני שלי וגם העיתון לא עזר. רק מיתון, מיתון ושוב מיתון. גם חתנים פוטנציאליים לא ממש עוברים פה. ברבע השעה האחרונה השתכנעתי שהעולם אכן שייך לצעירים.

בן – (מנקה את הכסא ומתיישב) חתנים?

אביבה – הדודה שלך הגיעה לפרקה. מה אתה עושה פרצוף? בלב אני דודה. אתה היורש היחידי שלי – אז אל תדאג. (הוא מחייך במבוכה מוציא כפפות מהכיס ולובש אותן). מה קרה לך? אפשר לחשוב שאנחנו בסיביר.

בן – למה צריך תמיד לשבת ליד הנהר?

אביבה – כי הנהר הזה הוא בית הכנסת שלי – אליו אני באה לבקש עזרה כשרע לי ולהודות כשטוב לי. שלשים שנה אני כאן ורק ליד הנהר אני מרגישה בבית. את אימא שלך ז"ל פגשתי כאן. (פאזזה קטנה, בוחנת אותו). למה אתה נראה כאילו כל הספינות שלך טבעו בים? מי כמוך יודע שמשבר פיננסי זה לא סרטן. אם היו רגעים שתהיתי מה האלהים שלנו חושב עלי, על סוחרת היודאיקה שלו, המחלה של אימא שלך שהיתה צדקת גמורה, גמרה לי את הדיאלוג אתו.

בן – את לא מבינה.

אביבה – מה יש פה להבין? היו פה עשר שנים טובות. ועכשיו כמו בחלום של פרעה הגיעו הפרות הרזות לנגוס בשמנות... זה לא אסון. אבל האנשים נעשו מפונקים, כמוך. מה זה כל הצעיפים האלה? כפפות, כובע צמר? גבר שפוחד מחיידקים זה ממש לא סקסי. אמרתי לאימא שלך שאם היא רוצה להכין אותך לחיים היא צריכה לשלוח אותך לישראל, לצבא. זה כבר היה מחסן אותך נגד כל החיידקים.

בן – מה לי ולמדינה התוקפנית הזאת?

אביבה – אתה יהודי והמדינה הזאת היא של כולנו. אם סבתא וסבא שלך שנשרפו באושוויץ היו שומעים איך אתה מדבר כמו אנטישמי... בושה וחרפה.

בן – לא ידעתי שמסחר ביודאיקה מספק הסמכה לרבנות. מתי את ביקרת בישראל לאחרונה? באיזו זכות את מטיפה לי?

אביבה – אני ברחתי מהבית עם הפמוטים שסבתא שלי קיבלה לבת-מצווה כי אבא שלי אסר עלי להתחתן עם מתנדב אנגלי פרוטסטנטי. אני לא מתגאה בזה. כשנחתנו בלונדון הוא שכנע אותי למשכן את הפמוטים, שהיו כל מה שנשאר לאבא שלי מהמשפחה שלו, כדי שיהיה לנו כסף לשכר דירה. ברגע שנתתי לו את הכסף – נפרדתי לתמיד מאבא שלי כי הבחור נעלם כאילו בלעה אותו האדמה. לא יכולתי לחזור הביתה בלי הפמוטים וברור שלא היה לי כסף לפדות אותם.

בן – אין אמונה בגויים. אני יודע. מאז שנולדתי שיננתן לי את הפזמון הזה כאילו הוא שיר ערש.

אביבה – לולא אימא שלך מצאה אותי אותו לילה ליד הנהר והציעה לי לגור ב-

Council house שלכם – מי יודע אם לא הייתי הופכת מזון לדגים.

בן – (צוחק) לפחות מזון כשר.

אביבה – אז כשמדובר בי מתגלה אצלך חוש הומור?

בן – אני צריך לבקש ממך משהו. (פאוזת, מביט בפניה, מחכה לתגובה). דוקא עכשיו כשהבורסה קורסת זה הזמן לקנות.

אביבה – מנחם מנדל.

בן – מי?

אביבה – דמות של שלום עליכם. סוחר בעסקי אוויר. זה מה שאתה.

בן – חבר הציע לי עסקה שאסור לפספס.

אביבה – הלוואה לא תקבל ממני. אבל יש משהו שאני רוצה ואם תצליח להשיג לי אותו

תקבל עמלה יפה ותוכל להשקיע אותה בבלון פורח – מציד'י.

בן – (בחשדנות) במה מדובר?

אביבה – חגורת נישואין.

בן – מה?

אביבה – A Jewish silver wedding belt. לפני כמה חודשים בדרך הביתה נהייתה לי מצוקת שלפוחית. ככה זה בגילי – כוח המשיכה שולט בעניינים. הרחם צונח אל השלפוחית, החזה אל הבטן. בקיצור, מצאתי את עצמי מול המוזיאון היהודי והחלטתי להיכנס. לשירותים. אבל מאחר וכבר שילמתי דמי כניסה החלטתי שחבל לבזבז וכך קרה שבאחד החדרים נצנצה לי באור -יקרות – חגורת הנישואין. חגורה עשויה מכסף מגרמניה מהמאה ה-17.

בן - אז פה קבור הכלב. את מנסה להפוך אותי לסוחר יודאיקה.

אביבה – בזכות המקצוע הבזוי שלי יכולת ללמוד באוקספורד, לעבוד בבנק של מוסלמים מדובאי ולהעמיד פנים שאתה חולם על מכה.

בן – אנחנו חיים בחברה רב תרבותית ואת לא מוכנה לקבל את זה.

אביבה – אנחנו חיים בארץ שאוטוטו יהיה בה רב מוסלמי וכולנו נשלם על זה – ביוקר.

אבל זה לא שייך לעניין שלנו. בקיצור, נתקעתי מול החגורה כאילו מצאתי נפט. בדרך-כלל האינסטינקט הראשוני שלי הוא לחשב כמה זה יכול להכניס לי ולנסח את תאור המוצר לאתר של החברה אבל הפעם נמחקה לי כל תוכנת הסוחרת מהראש והפכתי להיות כלה שמחכה לחתן. (בן מחייך).

בן – אימא היתה צריכה לשמוע אותך. היא היתה מתפקעת מצחוק.

אביבה – היא חסרה לי אימא שלך. כל השנים שגרנו ביחד היינו משפחה. אז עוד היינו בגיל שההורמונים הם המצפן שמכוון אותך לגבר. פעם הלכנו ביחד למפגש של סינגלס במרכז הקהילתי. המנחה אמר לנו שאנחנו לבד כי אין לנו אמון בגברים. מה שהיה נכון אצל שתינו. הרי גם אבא שלך התנדף ברגע שפגשת את אוויר העולם. בסדנה נתנו לנו מין תרגיל כזה של אמון. אתה אמור ליפול אחורנית ולסמוך שמישהו יתפוס אותך. (פאזזה קטנה) במשך שנים אימא שלך ואני תפסנו אחת את השניה לפני שנפלנו. וזה חסר לי. אין לך מושג.

בן – למה את תמיד אומרת שאין לי מושג כאילו אני תם שלא יודע לשאול?

אביבה – (מחייכת) אז לפחות את ההגדה אתה זוכר. גם זו לטובה. אני יודעת שבתור מי שלא חלמה אף-פעם על שמלה לבנה – כל זה נראה לך מוזר. אבל אולי זה גיל המעבר או פשוט תסמונת הקן הריק.

בן – יכול להיות שבקרוב לא תהיי לבד.

אביבה – (מחייכת) יש לך מישהו להכיר לי?

בן – פיטרו אותי מהעבודה בשבת שעברה. לא רציתי לספר לך אבל נראה שבקרוב אצטרך לוותר על הדירה ולחזור הביתה.

אביבה – הגויים האלה! לפטר יהודי בשבת... אני מצטערת, בן. ממש מצטערת.

בן – אל תתחילי עכשיו עם אין אמונה וכל זה.

אביבה – אתה בחור מוכשר – תמצא עבודה אחרת. קושי הוא הזדמנות. תמיד אמרנו לך את זה. אם לא היה קורה לי מה שקרה לי עם האנגלי הזה – טפו טפו...

בן – תפסיקי דודה, זה לא מתאים לך להתנהג כמו פרימיטיבית.

אביבה – אבא שלי נפטר ולא נסעתי להלוויה שלו. (נשנקת לרגע ואוספת את עצמה).

איבדתי את המשפחה שלי בגלל ה- white trash הזה.

בן – אני המשפחה שלך.

אביבה – נכון מאד ובגלל זה תבוא במוצאי שבת לחגוג את יום ההולדת שלי ובדרך תאסוף את מור.

בן – הצולעת משדרות?

אביבה – היא יפהפייה ובקושי רואים את הצליעה שלה. אם לא הייתי יודעת מה קרה לה הייתי חושבת שהיא רקדנית.

בן – (מחוויר לרגע) אני נראה לך במצב לשידוכים עכשיו?

אביבה – אני יודעת שבגילך ההורמונים מכריחים אותך לבלות גם אם זה נגד האופי. וברור לי שלא מקובל בדרך למיטה לבקש אילן יוחסין משפחתי יחד עם אישור לבדיקת איידס. אבל לא יזיק לך להכיר את מור ולקבל השראה מהאומץ שלה במקום לטבוע בדכדוך הלאומי שמאפיין לאחרונה את הקולגות שלך בארץ הזאת. חכה, חכה הם עוד יאשימו אותנו במשבר הזה. היהודים תמיד אשמים בכל. (הסלולרי של בן מצלצל הוא בודק מי מתקשר אבל אינו עונה).

בן – (מיואש) אני לא מבין למה את מתעקשת לא לעזור לי.

אביבה – אתה צריך ללמד לעמוד על הרגליים שלך – כמו שאני למדתי. אם לא – כל ההשכלה המפוארת שלך לא תעזור לך. תמיד תהיה אומלל. (פאזזה) אתה מוזמן לבוא לעבוד אתי – עד שתמצא משרה חדשה.

בן – (קם, כעוס) כבר אמרתי לך. אני ביודאיקה לא מבין שום דבר! (הטלפון שלו שוב מצלצל והפעם הוא מפנה לה את הגב, מתרחק ועונה לשיחה).

אביבה – (קמה, משאירה כסף על השולחן, מתקרבת אליו ונוגעת קלות בכתפו) להתראות בשבת. (יוצאת).

בן – (לסלולרי) Me too. אני אחכה לך. (יוצא גם הוא).

תמונה 5

אחה"צ, חדר הלבשה במרקס אנד ספנסר, מור והפירטית

מור והפירטית מול מראה בתא ההלבשה. על הקולב תלויים פרטי לבוש. מור מודדת

שמלה ארוכה ו"חסודה" והפירטית מביטה בה.

הפירטית - מה זה? תחרות האישה החסודה? אם לא הייתי פרי הדמיון שלך הייתי שולחת אותך לשתי היפיפות מהתכנית "מה לא ללבוש". אם רוצים שמישהו יקנה - צריך לעשות קצת "שופוני", להציג את הסחורה.

מור - לונדון גורמת לי להרגיש כמו סינדרלה בארמון אבל זה לא הופך את בן או איך שקוראים לו - לנסיך שלי. וחוץ מזה אהבה לא קונים בשוק. אין לי שום כוונה להפוך למוצר. **הפירטית** - איפה למדת על אהבה? ברומנים של שלום עליכם? אפילו סטמפניו לא התאהב ברח'לה בגלל האיי קיו שלה. אין כזה דבר - אהבה עיוורת. מסתכלים, נהנים ו- קונים.

מור - אני לא מאמינה שדוקא את שחיה חיים של גבר, מנסה למכור לי קלישאות של עיתוני נשים. (מור פושטת את השמלה שמדדה. עומדת בחזיה ותחתונים מול המראה). **הפירטית** - (מסובבת אותה). תסתכלי על עצמך. את נראית כמו דוגמנית של ויקטוריה סיקרט. (מגישה לה חצאית קצרה, מור מביטה בה ותולה אותה על הקולב). אם לי היו רגליים בלי ורידים לא הייתי מסתירה אותן. ואם כבר מדברים על קלישאות ולפני שאת מארגנת לי פה הפגנות מחאה - פמיניזם בשבילי זה החופש לבחור ולכל בחירה יש מחיר. אני העדפתי את שובל הגלים על פני שובל שמלת הכלה. תוויית המחיר היא דלקת פרקים ואוסטופורוזיס. וזה כואב - אם את דוקא רוצה לדעת. (מגישה לה שוב את החצאית והפעם מור, בהיסוס, מודדת אותה ומביטה בעצמה במראה. הפירטית מניחה עליה חולצה סקסית ומחייכת בהנאה אל הדמות שבמראה אך מור מרוכזת ברגל הפגועה שלה. מסירה במהירות את החצאית ומשליכה את החולצה בכעס לעבר הפירטית).

מור - (לובשת את בגדים שאיתם הגיעה) עזבי אותי! אני לא צריכה אותך ואת התובנות שלך! מצידי את והאוסטופורוזיס שלך יכולים לטבוע בים. (בורחת מן התא החוצה ועיניה מתמלאות דמעות).

הפירטית – (קוראת לעברה) אז זה מה שאת בוחרת? להיות עבד לפחדים שלך?

תמונה 6

ערב, דירתו של בן + מכון יופי, בן, אביבה וקטיה

בן בדירתו, בכפפות בוקסר אדומות, מכה בחוזקה בכרית אגרוף. במכון היופי אביבה במסכת פנים ומגבת שרועה על ספת טיפולים, עיניה עצומות. בן סחוט ומזיע, מסיר את הכפפות ומוזג לעצמו משקה. אביבה קמה, מוציאה את הסלולרי מהתיק ומחייגת. הסלולרי של בן מצלצל, הוא בודק מי המתקשר ואינו עונה. שותה. אביבה מנתקת, מחכה רגע ומחייגת שוב. היא פוסעת כה וכה חסרת מנוחה. בן אוסף את הבגדים שהשליך על הספה. היא מחייגת שוב. הוא מנסה להתעלם אך לא מצליח.

בן – החלטת לתת לי את הכסף?

אביבה – לא בגלל זה התקשרתי.

בן – אני עסוק.

אביבה – אנחנו משפחה. במשפחה לא רבים על כסף.

בן – ואני אמור להתרשם ממי שגנבה פמוטים מאבא שלה ושלישים שנה לא דיברה אתו על זה?

אביבה – דוקא בגלל שאיבדתי את אבא שלי אני לא רוצה לאבד גם אותך.

בן – (מתרכך) אני לא שונא אותך או משהו כזה. (נוגע בכפפות האדומות). פשוט חשבתי שלא תרצי לתת לאחיין האהוב שלך לשקוע בחובות.

אביבה – (מחייכת) לספר לך משהו על חובות? זה לא שלי זה של דרויאנוב.

בן – (מתיישב על הספה) זה באמת חשוב עכשיו?

אביבה – הסכת ושמע. סוחר מטייל ברחבה שלפני הבורסה בורשה עם בעלה הטרי של בתו. "אתה רואה, בני, את הטיפוס הגבוה עם המקל – אני חייב לו עשרת אלפים". לאחר כמה דקות אומר שוב: "אתה רואה את הקטן הזה עם הכרס הענקית? לו אני חייב חמישה

עשר אלף". מתפלא החתן ואומר: "אבא, במקום להגיד לי כמה אתה חייב מוטב שתגיד לי כמה יש לך." "זה אותו הדבר, בני", אומר הסוחר. "מה שאני חייב זה מה שיש לי".

בן – ההומור היהודי הזה אמור להיות בדיחה או חידוד? אולי אני לא מבין כי יש לי נשמה של גוי.

אביבה – לא תהיה לך נשמה של גוי גם אם תלך כל יום לכנסיה. כל מה שרציתי להגיד זה שאולי בשביל הקולגות שלך המשבר הפיננסי הזה הוא אסון גדול. אבל יהודים רגילים לצרות. צרות בשבילנו זה הזדמנות ליצירה. השואה הולידה את מדינת ישראל.

בן – עד כמה שאני זוכר מהתיכון היהודי ששלחתן אותי אליו – זה לא מדויק היסטורית. תפסיקי מייד את המתקפה הציונית הזאת. אני לא איבדתי כלום במולדת האבודה שלך ואין לי שום געגועים אליה. ואם את רוצה שאבוא לחגוג אתך במוצאי שבת תוריד ממני את הישראלית הקטנה שלך. לא בראש לי עכשיו להיות מדריך תיירים.

אביבה – אתה יודע איפה אני עכשיו? במכון שליד הבית שלנו, מפנקת את עצמי לכבוד יום ההולדת. אימא שלך היתה צריכה להיות כאן אתי. כשהיינו צעירות קראנו לנשים שעשו כאן טיפולי יופי – נשים לקישוט. היה לנו תינוק בבית ואת המעט שנותר אחרי הוצאות המחיה בזבזנו על צעצועים וספרים בשבילך ונהנו מכל רגע.

בן – אז מה אני אמור להרגיש עכשיו? רגשי אשמה?

אביבה – אני בסך הכל אומרת שלא יקרה לך כלום אם תפסיק לנסוע במוניות, ללבוש בגדי מעצבים ולקנות משקאות לחברים בפאב. אולי תגלה שהשמחה יכולה לבוא ממקורות אחרים.

בן – ובשביל זה את דוחפת לי את המור הזאת לגרון? מי אמר לך שרק יהודיה כשרה יכולה לעשות לי שמחה? ואל תספרי לי עכשיו את הסיפור על הגויה.

אביבה – איזה סיפור?

בן – הסיפור שאימא ואת סיפרתם לי כל פעם שאמרתי שאני יוצא עם בחורה. (אביבה מחייכת ולא עונה).

אביבה – בגילי – יחד עם ההורמונים בורח גם הזיכרון.

בן – את פשוט רוצה לוודא שאני זוכר אותך. אז בבקשה: בחור יהודי התחתן עם גויה. אמרו לו: "אין מספיק יהודיות יפות שהחלטת להתחתן דווקא עם גויה?" אמר הבחור: "האמת היא שבהתחלה חשבתי דווקא להתחתן עם יהודיה אבל אחר-כך חשבתי שיהודיה יכולה פתאם להיות חולה..." אמרו לו: "וגויה לא יכולה להיות חולה?" אמר הבחור: "אם הגויה תהיה חולה – שתהיה...מה אכפת לכם?"

אביבה – קלקלת את הבדיחה. בנוסח שלך הדגש הוא על מה אכפת לכם: תרדו לי מהורידים. וזה מריח מאינטרס אישי ברור.

בן – (מחייך) ובנוסח שלך הדגש הוא על שנאת גויים. ועכשיו בטח תגידי לי שהומור זו עוד המצאה יהודית גאונית כדי להתמודד עם אנטישמיות.

אביבה – אתה קורא אותי כמו ספר פתוח אז אתה בטח יודע מה אני רוצה להגיד לסיום.
בן – הגיע הזמן. המכשיר הזה שורף לי את המוח.

אביבה – אז למה אתה משתמש בו?

בן – כי עד סוף החודש הבנק משלם. (מחייך) תודי שלמדתי ממך משהו.

אביבה – אז איך אתה יכול להתעלם מהפוטנציאל העסקי של חגורת הנישואין שלי? חגורת הכסף הזאת היא מכרה זהב. כשאחוז הגירושין עולה על אחוז הנישואין הבטחה לאהבת אמת עוד תהפוך לטרנד עולמי. (פעמון הדלת של בן מצלצל והוא ניגש לפתוח).

בן – אני סוגר. (פותח את הדלת לקטיה) יש לי אורחים.

אביבה – אורחים?

בן – נדבר במוצאי שבת. (מנתק).

אביבה – אורחים פורחים. (מנתקת. קמה יוצאת וכאילו מדברת אל הקוסמטיקאית). את לא

חושבת שהגיע הזמן להוריד לי את יציקת בטון הזאת?

(במקביל ליציאה שלה, קטיה נכנסת עם סל, לבושה פרובוקטיבי, בן מחייך, לוקח ממנה

את הסל. מתנשקים).

קטיה – איזה בניין מדהים. (מסתכלת סביב). רואים מכאן את כנסיית סנט פול! אף-פעם לא יצאתי עם מישהו שיש לו דורמן.

בן – הדירה היא לא שלי – היא של הבנק.

קטיה – (מתעלמת מהתשובה, כולה נרגשת) אני רואה שאתה כבר שותה. תמזוג לי גם. (מוציאה מהסל כלי אוכל מהודרים ואת פריטי המזון שקנתה, פורשת מפית על השולחן. בן מוזג לה משקה ומגיש לה אותו ומביט בה משתאה לפשר החגיגה הלא ברורה הזאת. היא מגישה לו צלחת. הוא מחזיק בצלחת ואינו אוכל). זה השינקן הכי טוב שיש. ממקס אנד ספנסר / M and S FOODS. אני לא קונה שם בדרך-כלל כי זה אוכל לעשירים אבל רציתי שנחוג את העסקה שלך. (שותה) לחיים! למה אתה לא טועם?

בן – (מניח את הצלחת על השולחן והולך למזוג לעצמו משקה) אני לא אוהב בשר חזיר.

קטיה – (לעצמה) ידעתי! (מתקרבת אליו) אז אתה יהודי.

בן – זה מפריע לך?

קטיה – להיפך. (מחייכת) ליהודים תמיד היה כישרון לכסף וזה מה שאני צריכה עכשיו. (בן מתיישב, חסר אנרגיה על הספה ושותה בלגימות גדולות, כמעט נשנק. היא לא מודעת למה שעובר עליו מוציאה בהתלהבות תותים מהסל). לתותים אתה לא יכול לסרב.
בן – אני לא רעב.

קטיה – תן לי להאכיל אותך, כמו ב"אישה יפה". (מחייכת) עם האוכל בא התיאבון. (מכניסה לו תות לפה ומפעילה מוסיקה, בן בולע את התות ומשתעל. הוא מנסה לקום. היא מושיבה אותו ומתחילה במעין לאפ דאנס ו"מתחרמנת" למרות שבן חסר-חיים ולא מסוגל לשתף פעולה. היא נוגעת בו). אני לא מאמינה. אפילו אצל חטיארים זה תמיד עובד.
בן – אני מצטער.

קטיה – לא נורא. (מתיישבת עליו) כל מה שאני צריכה עכשיו זה שתגיד לי כמה אני יפה.
בן – בשקט (את יפה).

קטיה – (מתנדנדת עליו ומתנשמת) הכי יפה בעולם.

בן – הכי יפה בעולם!

קטיה – (תוך כדי אורגזמה) yes we can! (מוציאה סיגריה, מדליקה אותה ומעשנת. בן

מביט בה מובס). יש לך מאפרה?

בן – אני לא מעשן.

קטיה – אין דבר. (מאפרת לתוך הכוס הריקה שלו).

בן – סיגריות זה סרטן.

קטיה – אני לא פוחדת מהמוות. החיים – זה מה שמפחיד אותי.

בן – לא חבל על הגוף שלך? את רקדנית.

קטיה – זהו שאני כבר לא. נולדתי עם גוף של רקדנית, ברוסיה הייתי מצטיינת באקדמיה.

אבל מאז שהגעתי לכאן, כדי לממן את החיים בעיר הכי יקרה באירופה, אני צריכה ללמד כל

מיני אלמנות וגרושים שמריחים מייאוש. (קמה מתקרבת לחלון ומביטה בנוף. בן קם

ומתקרב אליה. נוגע בה בעדינות. היא פונה אליו). אני רוצה לרקוד. זה הדבר היחידי שאני

רוצה באמת. ורק אתה יכול לעזור לי. (מחבקת אותו).

בן – איך?

קטיה – אני צריכה הלוואה. (בן מתנתק ממנה). הסטודיו שאני מלמדת בו עומד למכירה

עכשיו במחיר מציאה. כשהסטודיו יהיה שלי לא אצטרך ללמד יותר ואוכל לחזור לרקוד "עם

כוכבים". תהיה לך חברה סלב. קבעתי עם בעל-הבית במוצאי שבת. תבוא אתי?

בן – אני לא יכול. דודה שלי חוגגת לעצמה יום הולדת ואני מוכרח להיות שם.

קטיה – (בקוקטיות) דודה שלך יותר חשובה ממני?

בן – היא לא ממש דודה שלי אבל ככה אני קורא לה. היא גידלה אותי יחד עם אימא שלי.

ואני חייב ללכת למרות שלא ממש מגיע לה. ביקשתי ממנה היום הלוואה בשביל לממש את

העסקה שהציעו לי והיא סירבה למרות שלא חסר לה כסף.

קטיה – לקמצנים אף-פעם לא חסר.

בן – היא לא קמצנית. פשוט יש לה פרינציפים.

קטיה – אני אבוא אתך בשבת וביחד נצליח לשכנע אותה. יש לי ניסיון של שנים בלמכור את הירח לאלה שהשמש שלהם כבר שקעה. תשאל את התלמידים שלי! (מתרפקת עליו).

בן – זה לא ילך. היא תתפלץ עם אגיע ליום ההולדת שלה עם –

קטיה – (בכעס) שיקסע? אני יודעת איך היהודים קוראים לנשים כמוני. שמעתי את זה עוד ברוסיה. לא ידעתי שגם אתה כזה.

בן – לא. אני בכלל לא. היא לא מבינה. הבורסות בעולם בצניחה חופשית. ההלוואה הזאת היא כמו חמצן בשבילי. כשהכל קורס אסור לפספס הזדמנויות.

קטיה – אני מבינה בדיוק על מה אתה מדבר. גם בשבילי הסטודיו הזה הוא ההזדמנות שלי לעצמאות כלכלית. בעל-הבית הוא מהעיר שלי ברוסיה ובגלל זה הוא הסכים לחכות כמה ימים ולתת לי הזדמנות לגייס את הכסף. אבל גם הוא בצרות ואם יבוא קונה וישים לו cash money (*שטיפה) על השולחן ההזדמנות שלי תעוף מהחלון לפני שאספיק להיפרד ממנה לשלום. אתה מוכרח למצוא דרך לשכנע אותה.

בן – אין לך מושג במי מדובר. ובנוסף לכל היא הלבישה עלי את הישראלית הצולעת משדרות.

קטיה – איזו ישראלית?

בן – האסופית שאבא שלה אימץ ועכשיו – צחוק הגורל - הן שותפות בירושה שלו.

קטיה – מסכנה, היא לא יודעת מה נפל עליה. כשמדובר בכסף, הדודה שלך לא נראית לי אחת שמסתדרת עם שותפים.

בן – היא בת 20 והיא לא מכירה את לונדון. אני אמור להביא אותה למסיבה.

קטיה – (החושים הנשיים שלה מתעוררים לאפשרות של "סכנה") היא סידרה לך דייט,

הדודה שלך. בת 20. (פאזזה קטנה) היא יפה? אומרים שהישראליות – יש להן את זה.

בן – היא צולעת וחוץ מה זה משנה איך היא נראית. מה לי ולישראלית משדרות? (הוא שקוע במחשבות שלו והיא בשלה) לא מגיע לה שאבוא למסיבה שלה. שתחגוג בלעדי.

קטיה – אני חושבת שזו טעות. אתה מוכרח להיות במסיבה הזאת. כל מה שאנחנו צריכים עכשיו זה למצוא דרך לשכנע אותה לתת לך את הכסף.

בן – היא תיתן לי את ההלוואה רק אם אמצא לה את חגורת הנישואין שהיא מחפשת. אל תשאלי אותי מה זה. כנראה מין מנהג יהודי עתיק. הכלה כורכת חגורת כסף על מתני החתן כדי שלא יברח... אני לא מבין. היא בת 55. עכשיו היא נזכרה שהיא צריכה גבר בשביל להיות מאושרת?

קטיה – עכשיו הכל ברור. (הפיתרון מתחיל להתרקם במוחה והיא מלאת אנרגיה. מכניסה את הדברים שלה לסל) אם גבר זה מה שהיא צריכה כדי לחתום על הצ'ק - אל תדאג. סמוך על השיקסע שלך! (בן נדבק באופטימיות שלה בעל כורחו). ג'ו, התלמיד שפגשת היום, מחכה לי. אני מוכרחה לטוס. (פותחת את הדלת, שולחת לו נשיקה באוויר ויוצאת).

בן – (ממהר אל הדלת הפתוחה וקורא לעבר קטיה) להתראות. (כשהוא נכנס בחזרה, הוא ממהר להיפטר מהכוס עם האפר אבל נראה שליו יותר ומחייך).

תמונה 7

אותו זמן, ליד דירתו של בן ובשדה התעופה, קטיה וגו'

קטיה עומדת ליד הנהר עיניה נשואות לדירתו של בן. ג'ו – רוכס את מכנסיו בשירותים של שדה התעופה. קטיה מחייגת, לוקח לו כמה שניות לענות.

קטיה - הי ג'ו, זו קטיה. (ארשת פני של ג'ו משתנה והוא מחייך). איפה אני תופסת אותך? ג'ו – בשירותים של השדה. אין עבודה. יש לי לחץ בלב שלא משתחרר אז החלטתי לפחות לשחרר את השלפוחית.

קטיה – SORRY.

ג'ו – (חרד) אני מקווה שאת לא מתקשרת לבטל את השיעור כי אני מה זה מחכה לו. כולם פה בדרך לאיביזה, לקריביים, לתאילנד ורק אני תקוע עם שלט ביד כמו עץ אשוח יבש של קריסמס שעבר. מנסה להיראות חגיגי ושמח ולשדר שאני, רק אתי הם צריכים לנסוע ו-כלום.

מדבר וצייה. בגלל המשבר יותר מדי אנשים עלו על ההגה. פעם כל מה שהייתי צריך זה לחייך והם היו רצים אלי כאילו הייתי החליין מהמליין.

קטיה – מי?

ג'ו – זו דמות מספר אגדות שאהבתי להקריא לבנות שלי. בגלל הגירושין וכל המסביב אני לא יכול ל"פנק את עצמי" בביקור תחזוקה אצל רופא שיניים אז גם החיוך שלי כבר לא עושה את העבודה. התחרות נהיית בלתי אפשרית. בקיצור – השיעור שלנו הוא כמו חמצן בשבילי.

קטיה – התקשרתי כי יש לי חדשות טובות בשבילך. בקרוב כל הבעיות שלך תיפתרנה.

ג'ו – (מחייך) זה ציטוט מההורוסקופ?

קטיה – מצאתי לך שידוך בשבילך. (פאזזה קטנה -מחכה לתגובה). שידוך עם כסף. אם הכל ילך כמו שאני מדמינת בקרוב תוכל לצאת לפנסיה. (פאזזה קטנה, שוב מחכה לתגובה). אישה עצמאית, סוחרת יודאיקה.

ג'ו – סוחרת? היא מייד תזהה שאני – מה שנקרא בשוק – DAMAGED GOODS (סחורה פגומה). אולי אחרי שבזכות השיעורים שלך אחזור להיות הרקדן שהייתי – יהיה לי מה להציע.

קטיה – בחיים עיתוי זה הכל. האישה הזאת היא פרי בשל. אם לא תקטוף אותה עכשיו מישוהו אחר יזכה ללקק את הדבש.

ג'ו – איך ניחשת שאני מכור למתוקים? זה מה שהורס לי את הדיאטה.

קטיה – זה אומר שאתה מסכים?

ג'ו – כבר שנים לא יצאתי לבליינד דייט. אין לי מושג איך עושים את זה.

קטיה – אל תדאג. אמרת שכולם נוסעים לאיביזה? אתה בדרך להרפתקה של החיים שלך. ואני מתנדבת להיות מדריכת הטיולים שלך.

ג'ו – זה נחמד מצדך שאת מוכנה להשקיע. אבל אולי לא שווה לך לקחת עלי סיכון. אם תשאלי את גרושתי היא תגיד לך שאני אכזבה גדולה.

קטיה – אתה פוחד ואני מבינה את זה. אם אני הייתי נכנעת לפחדים שלי הייתי היום מתה-
חיה ברוסיה.

ג'ו - אני יודע שאסור לתת לפחד לנצח. זה מה שאני אומר לנכדה שלי כשאני מלמד אותה
לטפס על סולמות בגינה הציבורית.

קטיה – כל מה שהאישה הזאת צריכה הוא גבר שירקיד לה את הנשמה. ואתה הוא הקוסם
שיעשה לה את זה. עוד רבע שעה אני בסטודיו. תעזוב הכל ותגיע. ביי. (היא מנתקת והוא לא
מספיק לענות). טקסי! (רצה לעבר מונית ויוצאת).

נשמע סאונד של שדה תעופה. ג'ו מרים את השלט שלו וכמה שניות אח"כ –
ג'ו – FUCK IT / שיישרף הכל. (זורק את השלט וממהר לצאת).

תמונה 8

צהריים למחרת, פרק סינט ג'יימס, מור והפירטית

**מור יושבת על ספסל מול האגם לידה שקית קניות גדולה. היא מתבוננת בסלולרי שעל
ברכיה. הפירטית מגיעה.**

מור – עופי לי מהעיניים.

הפירטית – עכשיו ברור שאת לא מדונה שברחה מהכנסייה כדי לבהות בברבורים.

מור – ריח המלח שלך עושה לי בחילה.

הפירטית – זה קרקס הדמיון שלך. אני הייתי מעדיפה להריח כמו כלה של שייך מדובאי.

אבל זו את שתוקעת אותי על סיפון עם זיעה של גברים. (מציצה בשקית הקניות, מוציאה
מתוכה את החולצה הסקסית והחצאית הקצרה). אז את לא שפנה אחרי הכל. באמת אין לי
מה לעשות כאן יותר.

מור – אז למה את מחכה?

הפירטית - תגידי לי את.

מור – היא לא סתם הזמינה אותי ליום ההולדת שלה כדי להיות נחמדה. עכשיו היא גם רוצה מתנה. היא רוצה שבתור חובבת ספריות אני אמצא לה חומר על איזה מנהג חתונה יהודי כי היא לא מוצאת שום דבר באינטרנט והמוזיאון היהודי סגור לשיפוצים. אני לא רוצה להיות תקועה בין קירות. הכל כל-כך יפה פה! לאוויר יש ריח של גשם.

הפירטית – מרטיב את הנשמה.

מור – הכל נקי כל-כך והירוק – אני לא הולכת. מה לי ולה?

הפירטית – שום דבר. אתן באמת לא משפחה. (פאזזה קטנה) אבל (מוציאה מהשקית את הבגדים). בכל זאת הזדמנות. מחזר. הרפתקה קטנה. לא חבל לוותר? את לא צריכה ספריות בשביל להמציא לה סיפור. חתן כלה, קצת כאבי לב וחגורת נישואין שעושה להם סוף טוב.

מור – מה אני נראית לך? "שלום עליכם"? ומי אמר שהסוף טוב?

הפירטית – כי זה מה שכולנו רוצים – אז למה להתקמצן. (נעמדת מאחורי מור ומביטה אל האגם) אני, למשל, הייתי שמחה לפרוש לחיקו של –

מור – שחור העיניים מדובאי שאתו את מנהלת משא ומתן על כופר עבור ספינת הנפט החטופה. (מבטה של מופנה אל האגם).

הפירטית – את רואה שאין לך בעיה להמציא סיפורים? (יוצאת).

מור - שמת לב איך הברבור הזה מביט בי? (את ההמשך שתיהן אומרות ביחד אך הפירטית כבר לא על הבמה – רק קולה נשמע. מור קמה ומתקרבת אל האגם) כאילו הוא נסיך...

תמונה 9

שישי בערב, סלון בדירתה של אביבה, אביבה

אביבה בשמלת נצנצים אדומה עם מחשוף עמוק מביטה בתמונה של אימו של בן. לידה מכשיר קריוקי על השולחן נרות שבת וגפרורים.

אביבה – (מדברת לתמונה) אל תכעסי. רציתי להדליק נרות, בשבילך, כמו שעשית כל ערב שבת אבל זה קשה כשהבית ריק. וגם אל תגידי לי כלום על המחשוף הזה. אני יודעת שאני

נראית ערומה אבל חם לי אש. במצבי אני צריכה כבאי צמוד ובלי להתפשט זה לא ילך.
(פאזזה קטנה) על מה אני מדברת? בטח שאין לך מושג. ככה זה כשמתים לפני גיל המעבר
– מפספסים את כל הכיף. (מנסה להפעיל את הקריוקי). ארגנתי לי מסיבת יום הולדת כמו כל
החברות של שחקני הכדורגל – על ספינה בנהר – ב-Little Venice ליתר דיוק. אני יודעת
שזה מוגזם – אבל מאז שהלכת נהיה לי ברור שאם אדחה את השמחה לאחר-כך – יהיה
מאוחר מדי. (מצליחה להפעיל את המכשיר) ואת מוזמנת למסיבה שלי. (צוחקת) רק
ללאה"ל של "הדיבוק" מותר להזמין את המתים לחתונה שלה? אני יודעת שעוד אין חתן
אבל מוכרח להיות. אם את יכולה – מ"שם" – תעשי שיהיה. (מתחילה לשיר MY FUNNY
VALENTINE
ולאט מתרחקת מהתמונה ומתחברת לחלום שלה על אהבה).

תמונה 10

(למחרת) מוצאי שבת – ערב, ספינה ב-LITTLE VENICE, מור, בן, אביבה, הפירטית

בן ומור ליד הספינה. מור לבושה בחצאית הקצרה ובנעלי עקב ונראית שונה.

היא מביטה בסולם שהיא אמורה לטפס עליו ונעצרת.

בן – מתאים לדודה שלי להפוך מסיבת יום הולדת למסלול מכשולים.

מור – (מנסה להסתיר את החרדה שלה מן האתגר של הטיפוס על הסולם) מוזר לשמוע

אותך קורא לה דודה.

בן – לעזור לך? (מתקרב לסולם).

מור – לא. לא. אין צורך. (הפירטית מציצה אליה מן הספינה ומחייכת. מור כמעט נופלת אבל

מייצבת את עצמה. בן בוחן את רגליה).

בן – יש לך רגליים יפות. (מור מחייכת – מחפשת את הפירטית לוודא ששמעה את המחמאה

ואביבה עומדת בפתח הספינה, לבושה בשמלה האדומה).

מור – מזל טוב!

אביבה – אני שמחה שבאת. מה דעתך על ספינת הפירטים שלי? (מור מסתכלת סביב בהשתאות).

בן – LITTLE VENICE לא פחות ולא יותר. (מנשק אותה, בוחן את השמלה). הלכת עד הסוף עם המתקפה הרומנטית שלך.

אביבה – אתה מכיר אותי. אני אף-פעם לא עושה רק חצי עבודה. איפה המתנה שלי?

בן – (לוחש לה) מור היא המתנה שלך. היא הכריחה אותי להגיע לכאן ב-

UNDERGOURND. (מור חוזרת מן ה"סיור הקצר" שלה על הספינה). רק ישראלים מסוגלים להתייחס לנסיעה ב- UNDERGOURND כהרפתקה. אפשר לשתות משהו לפני שאני קופא? קור כלבים כאן.

אביבה – (מחייכת) אנחנו מחכים לאורח.

בן – (בחשש מה) מישהו שאני מכיר?

אביבה – אתה לא רצית למצוא לי את חגורת הנישואין אבל אימא שלך סידרה לי גם חתן וגם חגורה. כל מה שהייתי צריכה זה רק לבקש. הוא בדרך. סוחר יודאיקה, כמוני. גרוש עם שתי בנות ונכדה. (למור) עם קצת מזל תהיה לי משפחה מן המוכן. (בן נרעש, מוזג לעצמו משקה).

בן – (שותה במהירות) איך הוא הגיע אליך?

אביבה – דרך האתר שלי. איפה הנימוסים שלך? אתה לא מציע למור ולי משהו לשתות? **מור** – אני רוצה רק מים אם אפשר.

אביבה – (מחייכת) בחורה חסכונית. (מגישה לה מים). אולי גם אני אחכה לאורח שלי כדי לעשות "לחיים".

בן – (מבין שהתכנית של קטיה יצאה לפעול ונלחץ. מתקרב לאביבה ונועץ עיניים במחשוף שלה). אז לכבוד האורח שלך הפכת מ- cup A ל- cup D?

אביבה – (מחייכת). מי כמוך יודע שבמצב הנוכחי אי אפשר לעשות עסקים עם הבנק. מה שממלא את המחשוף שלי זה הכסף שמגיע לאורח שלי עבור חגורת הנישואין והוא יצטרך לחפש לי בכל הפינות כדי למצוא אותו... מזל שאימא שלך לימדה אותי לתפור.

בן – מסוכן לפתח ציפיות. (מיואש, לוקח משקה נוסף). את לא צריכה את החגורה הזאת. לא חבל על הכסף בתקופה כזאת?

אביבה – (למור) ראית אותו. דואג לירושה. כבר אמרתי לך שאין לך מה לדאוג.

מור – (קולטת את המצוקה של בן) החגורה הזאת רק מביאה ביש מזל. את לא צריכה אותה. כשמוצאים את הבן-אדם הנכון פשוט מתחברים אליו. זה טבעי.

אביבה – מה את יודעת על הטבע בגילך?

בן – תתקשרי אליו שלא יבוא.

אביבה – אני אולי לא צריכה את החגורה אבל אני צריכה אותו. (למור) ובשביל זה יש לי שמלה אדומה. (מחייכת) אדום זה נגד עין הרע.

מור – בשבילי אדום זה טילים בדרך. (לבן) בשדרות צבע אדום זו אזהרה. (בן מובס, מתיישב על ספסל. מוציא את הסלולרי ומתחיל לחייג).

אביבה – למי אתה מתקשר עכשיו (בן סוגר את הטלפון). חשבתי שבאת לחגוג אתי? (היא מרגישה שמשהו קורה ומתחילה לנעוץ. למור -) האחיין שלי משועמם. גם בא בידיים ריקות וגם לא מסוגל לראות אותי מאושרת. אז אולי תספרי לנו למה החגורה שלי היא ביש מזל?

מור – אני לא – (בן קם).

אביבה – לאן אתה בורח? (מושיבה אותו בכוח. למור -) בבקשה, הבמה כולה שלך.

מור – אפשר לכבות את האור?

בן – את לא חושבת שאנחנו בהרכב מוזר לאורגיה?

אביבה – (משועשעת) לכי על זה.

מור – (בחוסר ביטחון) אני אדליק נרות.

אביבה – (לבן) היא יודעת מה היא עושה. היא מחליפה את אבא שלי כמספרת סיפורים במקלט וכנראה שהיא עושה את זה בהצלחה. (למור, שמביטה בה נבוכה). אל תדאגי, זה לא אבא שלי ששבר את קוד השתיקה בינינו ודיווח לי מארץ המתים. אימא שלך סיפרה לי שזה מה שאת עושה בשירות הלאומי כי לא לקחו אותך לצבא בגלל ה- (מביטה ברגליה החשופות של מור). בקיצור אומץ לב לא חסר לקטנה.

בן – (לאביבה) אולי מספיק עם סיפורי הגבורה מארץ הקודש והשיווק המסיבי הזה. טוב שאת לא מוכרת לי אותה לפי משקל.

(מור על סף דמעות. מוצאת את מתג האור ומכבה. החשכה מחזירה אותה למספרת הסיפורים שבה ומאפשרת לה להתגבר על העלבון. היא מדליקה כמה נרות על עוגת יום ההולדת של אביבה). בבקשה, תעצמו עיניים.

בן – (לאביבה) אני לא בגן.

אביבה – (בלחש, כועסת) אבל אתה מתנהג כמו תינוק. זו מתנת יום ההולדת שלי, תן לי ליהנות ממנה.

תמונה 11

סיפור העבר – פולין, על הסיפון בלב ים, בית הגביר בליברפול, מור כמספרת וכרחל'ה, אביבה כאימה של רחל'ה, בן כמוישל'ה, ג'ו כסרסור מבואנוס איירס והגביר, וקטיה כלאהל'ה והפירטית.

הבמה הופכת לזירת התרחשות הסיפור. מדי פעם נשמעות תגובות הביניים של בן ואביבה ב- voice over. כל הדמויות בסיפור העבר עוטות מסיכות מצויירות ופאות. מור מלבישה אותן והיא "הבמאית" של הסיפור שמתרחש כמעין תיאטרון תנועה ומלווה במוסיקה ותאורה של "פנס קסם". היא מתחילה בהיסוס, חוששת מתגובת "הקהל", אך

מהר מאד "הפירטית" שבתוכה נכנסת לפעולה ושולטת בבמה ביד רמה כמספרת

מנוסה.

מור – ערב שבת בכת'ריאליבקה. (במהלך הדיאלוג שלהם היא מחליפה בגדים, לובשת מעיל גדול, מהוה).

קולו של בן – איפה?

קולה של אביבה – זו עיירה של שלום עליכם.

קולו של בן – באיזו ארץ זה?

קולה של אביבה – איפשהו בפולין. מה זה חשוב? תהיה בשקט ותקשיב.

מור – בפינה אפלה של בית הכנסת הישן מתפלל בדבקות של משוגע (מאירה באמצעות הפנס על מוישל'ה), מוישל'ה. בנו של החזן. בחוץ משתולל פוגרום. כן. ככה זה אצלנו בעיירה. בצורת או חאמאס. בקצה אחר של עיירתנו הבווערת, בורחת רחל'ה מחתנה.

קולו של בן – מה פתאם רחל'ה? מאיפה היא יודעת את השם של אימא?

אביבה – זיכרונה לברכה.

מור – אימה בעקבותיה מתחננת (אביבה מגיעה לבושה סחבות).

אימא של רחל'ה - אביך באמריקה כבר שכח אותנו מזמן. מי יאכיל את אחיך הקטנים? הוא אלמן. אז מה, זה חטא?

רחל'ה – קצב.

אימא של רחל'ה – הוא קצב שמזמין צולעת להיות כלה במיטתו.

רחל'ה – אני רוצה לישון לבד. הוא נראה כמו רוצח.

אימא של רחל'ה – כשהחיים הם פוגרום מתמשך רוצח הוא שימושי. מי את חושבת שיגן עליך? תלמיד ישיבה?! אל תגזלי ממני את העופות הממולאים של שבת, רחל'ה מיין קינד, אני מתחננת. (תופסת במעילה של רחל'ה וכך מגלה שרחל'ה גנבה את פמוטי נרות השבת. רחל'ה בורחת). הפמוטים של אימא שלי. גנבת, יהודים, הושיעו, גנבת! (נעלמת. הבמה

מוארת בצבעי אש המגובים ע"י סאונד היוצר אווירה של אסון. "הפירטית הפנימית" של מור ומופיעה ומחליפה אותה כמספרת הסיפור).

הפירטית – אך ישועה אין. לא מידי בשר ודם ולא מאלהים שמבולבל אף הוא מן העירוב הזה בין חוטאים לצדיקים. כי מוישל'ה שלנו, האהוב כל-כך על אלהים הרי מוג לב הוא, זה ברור. אחיו התינוק, אחיותיו, הוריו, כולם שחוטים. והוא, במקום להגן, בחר להתחבא בתוך טלית ותפילין. והגנבת – מה חטאה שלא רוצה למכור את תומתה בנזיד עדשים? "כל ישראל ערבים זה" לזה – קצת קשה – בעולם ריק מאלהים.

קולו של בן – זה מתנה ליום-הולדת? סיפורי שואה?

קולה של אביבה – אם משהו צריך להתלונן – זו אני. הפמוטים הם החטא שלי. כבר שנים הוא מכביד לי על הלב.

קולו של בן – בתור סוחרת יודאיקה כבר שלשים שנה. יכולת למצוא אותם ו"לכפר" אבל לקטר קל יותר. את כמו כל הישראלים – במקום לפתור בעיות, במקום להתמודד עם הסכמי שלום וויתורים - יורים ובוכים.

הפירטית – (כדי להחזיר אותם לסיפור ולהתגבר על הויכוח שנוצר היא מרימה את קולה).

שני הנמלטים שלנו, בחסד הגורל או עטו של המספר, מצאו חוף מבטחים זמני על סיפון אניית סוחר המפליגה לארץ שעוד לא הכזיבה חלומות. לרגע נדמה כי רחל'ה עומדת לזכות באושר גדול. גביר יהודי מבואנוס איירס רוצה לחתן אותה עם בנו יחידו. ערב שבת. רחל'ה מביטה בפמוטים נטולי הנרות היא רוצה לברך, להודות. אך הנה מגיע הגביר – (הסרסור נכנס, לבוש בחליפה לבנה).

הסרסור – (לוקח את הפמוטים) את אלה אקח כנדוניה (נוגס בהם) אכן, כסף טהור. רחל'ה רועדת) ועכשיו הגיע הזמן לבדוק את הסחורה. (הוא מתנפל עליה והתמונה קופאת).

הפירטית – אך מאחר ומדובר בסיפור אהבה – סיפור פוטנציאלי של כלה וחתן – אי אפשר בלי דאוס אקס מכינה – מושיע גברי בשר ודם. (מאירה בפנס על מוישל'ה שמתגושש עמהסרסור מכניע אותו). יכולתי לומר לכם שהסרסור מבואנוס איירס הושלך אל מלתעות

הים. אך כדי לא להפוך את תלמיד הישיבה לרוצח – נסתפק בכך שהגיבור השיב לגיבורה את הגזילה ובו ברגע חמס ממנה את ליבה. מוישל'ה שנרעש מגבורתו מיהר אל הסיפון והקיא את נשמת תלמיד הישיבה אל קרקעית הים. רחל'ה התקרבה אליו בדאגה.

רחל'ה – כואב לך? אתה חולה?

מוישל'ה – להתגושש עם אלהים כואב יותר. אני אהיה בוקסר! כמו היהודי הקטן ההוא באנגליה שדיברו עליו בעיירה – דניאל מנדוסה. (עומד על קצות אצבעותיו) אני גבוה ממנו.

רחל'ה – (מפנה עיניה ממנו ביישנות). וגם יפה. הרבה יותר יפה.

הפירטית – מי יאשים נערה פתיה שבלב חפץ בחרה בעיוורון האהבה? הוא הציל אותה, הוא ראה רק אותה – לא את רגלה הצולעת.

קולו של בן – איך כל זה קשור לחגורת הנישואין שלך? לא הגיע הזמן להוריד את המסך על תיאטרון הבובות הזה? את בוכה? יופי של יום הולדת! אני שונא את הציונית הקטנה ששידכת לי. שונא אותה! תזכרי את זה!

הפירטית – (מרימה את קולה) את חגורת הנישואין פגשה רחל'ה לראשונה, בארון זכוכית בוהקת בביתו של יעקב סוחר עשיר מליברפול, אשר חמד את גופה לעצמו אך ליבו היהודי הכניע את תשוקתו וגייס אותו לל"ו הצדיקים. רחל'ה הפכה להיות סוכנת-בית ובית לוויה לבתו היחידה רעת המראה והלב – לאל'ה. (לאהל'ה אוכלת שוקולדים מבונבוניירה ורחל'ה שמטאטא בידה מביטה בה בעיניים כלות).

לאל'ה – את החגורה הזאת אבא קנה לי מיהודי בגרמניה כדי למצוא לי חתן שירצה אותי – לא את כספו.

קולו של בן – סוף סוף הגענו אל העיקר.

קולה של אביבה – שש..

קולו של בן – את לא מוטרדת מזה שהסוחר שלך מאחר?

קולה של אביבה – כמה שאתה חסר לב.

(הפירטית מתחילה לשיר באידיש את שיר שמחת השבת – פריילעך אין דער נאכט אונט יידן
ייד א מלך...)

מור – ערב שבת.

קולו של בן – אני לא מאמין. בסיפור יהודי אין ימים אחרים בשבוע?

הפירטית – (מתעלמת ומרימה את קולה). ידיה העייפות של רחל'ה נחות בחיקה הכמהה
לזיכרונות ילדות של שבת אבודה שם בבית בעיירה. מול השולחן העמוס לעייפה במעשי ידיה
להתפאר, עולה ומציף אותה ריח השולחן הדל בבית אבא ואימא בילדותה. שמחת החג,
שמחת השבת היא יודעת – אינה תלויה ברחב הכיס אלא ברחב הלב. צלצל פעמון מעיר
אותה משרעפיה.

לאל'ה – למה את מחכה, פתחי את הדלת לחתני המיועד.

הפירטית – בצעדים כבדים המדגישים את צליעתה פוסעת רחל'ה אל שברונה. כי מאחורי
הדלת עומד, נכלם ומעט נרגש – מוישל'ה. שבועות ספורים במועדון הבוקס הפכו לאבק את
זיכרון רגעי גבורתו על הספינה. גופו החבול והדואב לא הותיר מקום לטעות – כמתגושש הוא
משקל נוצה אך כתלמיד חכם הוא חתן שמשקלו זהב. (מוישל'ה נכנס בצעד מהוסס מביט
לרגע ברחל'ה ומייד מתקרב ללאל'ה, מחייך אליה חיוך רחב ונותן לה את ידו. הם נעלמים
כשעל רקע בכיה החרשי של רחל'ה נשמעות נהמות העונג של לאל'ה).

קולו של בן – ואת עוד שלחת אותי לחפש לך את החגורה הזאת. איך יכולת להיות טיפשה
כל-כך? הכל שקר וכזב. כל המנהגים העתיקים האלה שלכם. (בן מדליק את האור כדי לשים
קץ ל"תיאטרון הבובות" של מור. האשליה נשברת הפירטית יוצאת והסצינה היא שוב
ריאליסטית. במקביל -)

הפירטית – (תוך כדי יציאה) ומה אתה? לא יהודי?

בן – (למור שניצבת מולו) לו יכולתי לבחור הייתי נולד גוי.

אביבה – מצטערת הייתי צריכה קצת אוויר. (למור בכעס כבוש) אני מתה לדעת מה קורה
בסוף האגדה שלך.

בן - (לאביבה) את רוצה לדעת את סוף הסיפור? לבקשת הסוחר הגישה לו רחל'ה בידיים רועדות את חגורת הנישואין. הוא כרך אותה סביב מתניה העבות של בתו הכעורה ומותניו הדקים של החתן בן התורה שמיהר לעצום את עיניו פן יפגוש ביפי עיניה של הנערה שהציל, לשווא, מזרועותיו של הסרסור. כי רחל'ה, עוד באותו הלילה, ברחה משם ל- WHITECHAPPEL שבלונדון והצטרפה שם לחוג הזונות היהודיות של הבירה. מי יודע אולי ברבות השנים כשאצלו גדלה הכרס טיפסה היא בסולם (מביט במור) והפכה למאדאם. **מור** – אתה טועה! רחל'ה היא חזקה. היא לא קורבן. היא ברחה משם עם חגורת הכסף – הישר לפלשתינה. ובמחיר האהבה האבודה היא קנתה לה חלקת אדמה במושבה של הברון. נינה מעבדים את האדמה שם עד היום. (אביבה, נסערת, מביאה את מכונת קריוקי ומפעילה אותה).

בן - זה לא סיפור על גאולה, זה סיפור על גניבה. מי הרשה לך להשתמש בשם של אימא שלי? **אביבה** – מה אתה כועס עליה? הסיפור הזה הוא לא נגדך הוא כדי להעניש אותי, שלא באתי להלוויה של אבא שלי.

מור – זה לא נכון. כל מה שרציתי להגיד זה שאהבה זה לא משהו שקושרים בכוח. **אביבה** – אז הגיבורה שלך במקום להתאבד קנתה לה עצמאות במחיר החגורה. יופי של גאולה מן הביבים. (לבן) זה אבא שלי שהנחיל לה את המיתוס הציוני הזה. האדמה גואלת. לא חשוב אם היא מסריחה ממתים.

בן – מה את רוצה ממנה? תירגעי. חשבתי שאת מחכה לאורח. (הוא מנסה לגעת בה ואביבה הודפת אותו ומתחילה לשיר כמו שיכורה בליווי מכונת הקריוקי). "כלניות, כלניות, (למור) זה היה השיר האהוב עליו, לא? "כלניות אדמדמות יפהפיות". (ג'ו נכנס). **ג'ו** – (מחייך במבוכה) ערב טוב. (ניגש לאביבה ולוחץ את ידה). נעים מאד. ג'ו. **אביבה** – (נרגשת, מחייכת) נעים גם לי. **ג'ו** - מצטער שאיחרתי. לקח לי זמן לאתר את הסירה.

אביבה – מתנצלת על מסלול המכשולים. כשבחרתי את הלוקיישן לא חשבתי על זה.
ג'ו – אין צורך להתנצל. בזכותך אני שוב ב-LITTLE VENICE. שכחתי כמה יפה פה. (לבן)
הי, מה שלומך?

אביבה – אתם מכירים?
ג'ו – בטח. החברה שלו, קטיה, היא שסיפרה לי עליך וגם כתבה לך בשבילי באינטרנט. כי אני לא כל-כך מסתדר עם הדברים האלה. (קולט את הנרות על עוגת יום-ההולדת) מצטער, שבאתי בידיים ריקות. לא ידעתי ש – (אביבה מביטה בבן ומסרבת לקלוט).
מור – אתה לא הנהג שנסעתי אתו משדה התעופה?

ג'ו – כן בטח, אני נזכר עכשיו. היית כל-כך אבודה שהחלטתי להיכנס למלון ולעזור לך בקבלה. ודיברנו על הארץ ועל המצב בשדרות. יפה לך ככה, איך שאת לבושה.
מור – (לא שמה לב למחמאה. לבן) אז אין חגורה ואין סוחר והכל היה – בשביל מה?
אביבה – (מתקרבת לבן ומביטה לתוך עיניו). כן, בן. בשביל מה? (לג'ו) תסלח לי. (יוצאת במהירות).

ג'ו – (לבן) אני לא מבין. זה בגלל שאיחרתי? התעכבתי קצת אצל הנכדה. בגיל הזה קשה לעמוד בפני החיוך שלהם. היא נראית נהדר, הדודה שלך. אישה בגילה. רואים שהיא משהו מיוחד! והשיר הזה – "כלניות" כבר שנים לא שמעתי אותו. זה הזכיר לי את הימים הטובים של אז - עם הנוער העובד - מסביב למדורה. (במקביל אביבה בקצה הבמה נתקלת בשיח או אבן, הסנדל שלה נקרע וגם השמלה ושטרות כסף צונחים לאדמה. היא נעצרת לרגע מביטה בהם אך לא טורחת להרים ומנסה להמשיך לגרור את עצמה משם).

מור – (מביטה בעוגת יום-ההולדת) אני חושבת שכדאי שתלך אחריה. (כל אחד מהגברים חושב שהיא מדברת אליו. שניהם מתחילים לצאת. היא נוגעת בכתפו של ג'ו). היא בטח לא הלכה רחוק, עם נעלי עקב ושמלת ערב חשופה. (ג'ו יוצא). (לבן) נראה לי שאותך היא לא תרצה לראות הרבה זמן. (בן מביט בה במבט מזרה אימה ושותה. ג'ו מביט סביב ולא יודע לאיזה כיוון ללכת. אביבה, נופלת ומשמיעה צעקת כאב וגו' ממחר לכיוונה. ובמקביל להמשך

הדיאלוג בין בן למור הוא עוזר לה לקום, היא מהססת ואח"כ נשענת עליו. הוא מצביע על מקום מתאים לשבת בו ולאט הם יוצאים מן הבמה). יופי של מתנת יום-הולדת סידרת לה. **בן** – את לא מבינה.

מור – אני דוקא מבינה יפה מאד למה שתקת כל הנסיעה לכאן כמו שודד בנקים בדרך לזירת הפשע. ואני חשבתי שזה בגללי. שאני לא מספיק מנוסה בשביל לנהל שיחה עם בחורים שווים. כי זה מה שהיא אמרה לי עליך, הדודה שלך. היא אולי לא ממש הדודה שלך אבל היא אוהבת אותך מאד.

בן – לך קל לדבר. תקועה בשדרות במקלט ומוגנת מהחיים. מה את יודעת על מה שקורה בעולם? על המשבר הכלכלי? כל מה שרציתי ממנה זו הלוואה כדי שאוכל להמשיך לעשות מה שאני יודע לעשות ולא אצטרך להתחיל לטאטא רחובות או למכור קפה בסטארבקס. גדול? קטן? עם? בלי? – לא הייתי שורד את זה. ואני לא מאלה שלוקחים דמי אבטלה. לא חסר לה כסף. כמה עלתה המסיבה הזאת לדעתך?

מור – אז מה אם היה לה אומץ לחגוג, לרצות להיות מאושרת? אתה יודע כמה קשה להאמין מחדש אחרי שהחיים מתקיפים אותך? (פאזזה, מסירה מבטה ממנו) אתה נתת לה אגרוף בבטן. (הוא לא מגיב, היא מתקרבת אליו). תשתה, תשתה. נקמה זה עניין מצמיא. **בן** – (העצב שלו הופך לכעס והדיאלוג ביניהם הופך בהמשך לסצינת מהלומות). את מדברת אתי על נקמה? המדינה שלכם בנויה על נקמות. אתם תמיד מצליחים למצוא תירוץ טוב לכל מלחמה. (מור מביטה בו המומה והעובדה שהצליח לפגוע בה מחזקת אותו). ואם כבר מדברים על הכסף שלה לא ראיתי אותך ואת אימא שלך מוותרות על ירושות.

מור – איך אתה מעז? (מרביצה לו על החזה תוך כדי בכי).

בן – (הוא "מחזיר לה") הוא לא היה האבא שלך. הוא היה האבא שלה. את גזלת אותו ממנה.

מור – אני אהבתי אותו!

בן – לולא סידרתן לו משפחה מן המוכן הוא היה מתאמץ להשלים איתה! (המכות ביניהם

הפכו לסקס סוער שבמהלכו נכנסת קטיה). קטיה, מה את עושה כאן?

קטיה – התקשרתי לסלולרי שלך ולא ענית ואז נזכרתי שהוא תמיד על רטט. אז עם היהודיה הקטנה אין לך בעיה להעמיד אותו? (מתקרבת למור ובוחנת אותה מכל רגל ועד ראש) מה זה אצלכם היהודים, מין מועדון סגור כזה? (לבן) אין כניסה לזרים?
בן – (רוכס את מכנסיו ומנסה לגעת בה בעדינות כדי להרגיע אותה) קטיה.
קטיה – (הודפת אותו ומוציאה מהתיק שלה שטרות של כסף) תראה מה מצאתי בדרך. שטרות של מאה פאונד מכוסים נצנצים אדומים.

מור – (מתקרבת לבן, מנסה פיזית להגן על "הטריטוריה" שלה אתו) השמלה שלה.
קטיה – (דוחפת אותה ונעמדת ביניהם) היא בטח היתה צריכה לשלם לו כדי שהוא יקרע את השמלה מעליה.

מור – (מתקרבת שוב לבן). צריך לחפש אותה. אולי קרה לה משהו.
קטיה – קרה לה מה שאת רצית שיקרה לך וגם הצלחת, בגדול! את יודעת מה אומרים עלינו – הרוסיות? אומרים שכולנו זונות. אבל מסתבר שאתן – היהודיות – מכניסות אותנו לכיס הקטן.

בן – תעזבי אותה, קטיה. (שוב מנסה לגעת בה בעדינות).
קטיה – למה? היא יודעת בדיוק על מה אני מדברת, (עומדת מול מור, בועטת ברגל שלה בזווית שגורמת למור לקרוס ובן ממחר אליה) נכון, קרסביצה? (כשהוא עוזר למור לקום ותוך כדי כך כאילו מחבק אותה היא מבינה שהקרב אבוד ומתחילה לצאת. כשמגיעה לפתח -) ידעתי שאין טעם להשקיע בך. אבל קיוויתי. כי כשמוכרחים לרקוד אי אפשר להפסיק לקוות.
(בן חש באמת שלה ומתקרב אליה). כולכם אותו הדבר. כשמגיע רגע האמת – כולכם תינוקות. נכון, ילד של אימא?

מור – (שוב מתקרבת לבן כדי "לשמור על הטריטוריה" לוקחת את ידו בידה) אימא שלו מתה.

קטיה – אז מה? זה מצדיק משהו, המתים שלכם? השואה, האנטישמיות? שיקסע היא לא בן-אדם? (מביטה בבן שמתנתק לרגע ממור ואח"כ מסננת לעברה של מור קללה ברוסית, יורקת ויוצאת).

בן – (מתקרב לפתח וכמעט הולך בעקבותיה. מור מביטה בו בעיניים דומעות. היא מוחה את אפה והוא מסתובב אליה) תפסיקי לבכות. אין לי כוח לכל הרגשות האלה. (מתקרב לעוגת יום ההולדת ומכבה את הנרות). זה ששכבנו זה לא אומר שיהיה בינינו משהו עכשיו. (לרגע חושך על הבמה ומרחוק עולה אור אדום).

מור – שריפה!

בן – (מסתובב אליה, בלעג) שוב העיירה בוערת?

מור – תסתכל!

בן – (מביט בה ולכן לא רואה שהכתם האדום מתפשט) דמיון לא חסר לך. שריפה באמצע הנהר. (בן משותק לחלוטין מרב בהלה. מור חסרת אונים לרגע אך בזווית העין רואה את הפירטית ומתחילה לרוץ לקראתה לקצה הספינה. נשמע רעש הדומה לפיצוצים של אש והבמה מוצפת בתאורה המדמה שריפה גדולה בשלל צבעים).

תמונה 12

אחרי כמה דקות, על הספינה, אביבה, ג'ו, בן ומור

אביבה וג'ו נכנסים נוטפים מים. היא יחפה, הוא מחזיק את הנעליים שלה. יש קרע קטן בשמלה שלה. היא לובשת את הג'קט שלו והוא רועד מקור.

אביבה – (צוחקת) יופי של מקלחת עשיתם לנו!

בן – זה לא אני. זה היא.

מור – (נבוכה) היתה שריפה.

אביבה – "כלניות, כלניות". (ג'ו מביט בחיוך גדול ומור ובן לא מבינים מה קורה).

ג'ו – עשינו קומזיץ.

אביבה – ג'ו חגג לי יום הולדת (מתקרבת לבן ומדברת רק אליו). רציתי להזמין אתכם להצטרף אבל בדרך נתקלתי בקטיה שלך ואז עלה לי הרעיון של זיקוקי הדינור ששמרתי בירכתיים לסיום המסיבה.

בן – יופי של סיום עשית לנו. (מוריד את המעיל שלו ומציע לג'ו שבאבירות מכסה את כתפיה של מור) כולנו נתאשפז עם דלקת ריאות (למור) בגללך. איך בכלל ידעת איפה למצוא צינור? **מור** – הספינה הזאת היתה ספינת תובלה בשנות השלושים של המאה הקודמת. תמיד היה להם צינור בירכתיים כדי למנוע שריפה של הסחורות. (פאזזה קטנה. הוא מביט בה המום מהידע שלה. היא לא מבינה שהשתיקה שלו נובעת מסוג של הערכה). זה לא אני. זה הפירטית. היא הראתה לי את הכיוון.

בן – (לאביבה, שמתעלמת ממנו ומנסה להדליק את נרות יום ההולדת). ידעת שיש לה חברה דמיונית לישראלית הקטנה שלך? את המשוגעת הזאת רצית להכיר לי? (מור משליכה את המעיל שלו ובורחת משם. אביבה מביטה בבן במבט של אכזבה עמוקה וכאב). **אביבה** – אתה לא הולך אחריה?

ג'ו – (ממהר לפתח וקורא לעבר מור). תחזרי! הכל רטוב שם. (מסתובב) אני לא רואה אותה.

בן – לא צריך לדאוג לה. אתם הישראלים יודעים להסתדר. (במקום לענות לו אביבה חוזרת בהתרסה לעוגה ומצליחה להדליק נר אחד ובן מכבה אותו).

ג'ו – (מנסה להתקרב אליו), היא דודה שלך, לא חבל?

בן – היא לא דודה שלי. אין בינינו קרבת דם. (לאביבה) את ההצגה הזאת עשית בשבילי, נכון? השטרות של הכסף שקטיה מצאה, הקרע בשמלה ולקינוח פלמבה של נקמה – זיקוקי די נור. (אוסף את המעיל שלו מהרצפה). את יום הולדת הבא שלך – תחגגי בלעדי. ואם זה מה שחסר לך (מוציא את הנרות מהעוגה ומשליך לעברה) – בשבוע הבא חנוכה. 8 ימים של

נרות דולקים. המכבים סידרו לך אחלה של שריפה. (יוצא. אביבה מביטה בו בכאב גדול וג'ו מחבק אותה).

תמונה 13

בוקר למחרת, שדה התעופה, מור והפירטית

מור מחזיקה מזוודה. ברקע סאונד של קריאות לנוסעים.

מור – לכי מפה. בגללך לא יתנו לי לעבור את הביטחון.

הפירטית – שכחת שרק את יכולה לראות אותי?

מור – וזה ממש עובד לטובתי. (מתחילה ללכת).

הפירטית – אז זה מה שדחוף לעשות עכשיו? לברוח?

מור – ומה את חושבת? שאני צריכה להישאר כאן בגלל האורות של קריסמס? צריכים אותי בשדרות. יש הסלמה במצב.

הפירטית – את עוד תהיי חייבת לחאמס ובגדול.

מור – על מה בדיוק? על הרגל היפה שהם סידרו לי?

הפירטית – על התירוץ שהם מספקים לך לבריחה הגדולה מההזדמנות לאושר.

מור – החיים הם לא מבחן אומץ. נמאס לי מההטפות שלך. (מפנה לה את הגב ומתחילה ללכת. הפירטית הולכת אחריה. מור נעצרת).

הפירטית – את חושבת שזה קל להתחפש לגבר חסר מעצורים כדי לשדוד ספינות? הים הוא החופש שלי. אבל בימים של סערה כשהאופק רחוק וגם בימים של שלווה כשהעין מלטפת את התקוות שבחובו – אני מפחדת. מפחדת לטבוע. (מתקרבת אליה, מדברת לתוך עיניה). הים הוא בתוכך. תלמדי לשחות. (היא עוזבת אותה. מור מביטה בדמותה המתרחקת. הפירטית מסתובבת ומציצה בה לרגע, מחייכת ומנופפת לה לשלום. לרגע נדמה שמור החליטה להישאר בלונדון, למרות הכל אבל היא ממשיכה לעבר הדלפק של אל-על וגוררת אחריה את המזוודה).

תמונה 14

מוצ"ש (שבוע אחרי המסיבה), סלון בדירתה של אביבה, אביבה וגו'

אביבה לובשת ופושטת בגדים לא מצליחה להחליט מה ללבוש. מדברת אל תמונת רחל'ה).

אביבה – אני יודעת שזה מגוחך בגילי, הפרפרים האלה בבטן. ואם את דוקא רוצה לדעת אז מי שאשם בכל זה הוא הבן יקיר לך שהתגלה כמניפולטור לא קטן. כנראה הגנים של אבא שלו. (מסתכלת על החליפה שבחרה). אין לי מושג בשביל מה אני טורחת. ממילא מה שקובע הוא מה שקורה כשהבגדים מתפזרים על הרצפה. (מחייכת). זוכרת איך היינו צוחקות מהסציונות האלה בקולנוע? אישה נכנסת לבית של גבר זר ומוכנה להשליך לכל עבר בגדי מעצבים שמי יודע כמה עלו לה, על רצפה שאולי כבר חודשים לא עברה שטיפה הגונה. אם את שואלת אותי – לא הייתי בהכרח כשהסכמתי להיפגש אתו בבית, כל-כך קרוב לחדר השינה. הוא מהשנתון שלנו ובטח גם הוא ראה את כל הסרטים עם הנשים האלה והגופות המושלמים שלהן שעושים אקרובטיקה במיטה, על השולחן או בצמוד לדלת הכניסה. עם הכושר שלי זה התקף לב בטוח. אני מתקשרת לבטל. (לחוצה, מחפשת את הסלולרי ומתחילה לחייג כשנשמע צלצול בדלת. פותחת. ג'ו בפנים "מעטרות" בפלסטרים וקופסת פלסטיק ביד, עומד נבוך בפתח. לובש חולצה רוסית רקומה ששייכת לרפרטואר ריקודי העם מעברו). ה'. בדיוק התקשרתי –

ג'ו – מצטער שאני שוב מאחר.

אביבה – תכנס, למה אתה עומד בפתח. (נכנס, היא סוגרת את הדלת).

ג'ו – התבלבלתי בדרך. זה לא קרה לי אף-פעם. (מגיש לה את הקופסה) זה בשבילך.

אביבה – כבר יהלומים? אולי תגלה שאני לא שווה את זה.

ג'ו – זה גפילטע פיש מארוחת השבת אצל הבכורה שלי. היא בשלנית רצינית. הטעם של הגפילטע שלה יורד ישר לנשמה. אני יודע שמקובל פרחים אבל זה תמיד נראה לי קצת

מגוחך לעמוד עם זר מאחורי הדלת. אני מתאר לעצמי שלאישה כמוך אין זמן לעמוד במטבח ובטח לא בשביל להכין גפילטע פיש שזה המון עבודה.

אביבה – תודה. מאז שרחל'ה ז"ל, אימא של בן, נפטרה לא טעמתי דגים ממולאים. זו מתנה נהדרת. (מחייכת אליו). אתה נראה כמו ניצול קרבות. מה קרה לפנים שלך?

ג'ו – זה מהגילוח. כשחשבתי עליך רעדה לי היד.

אביבה – גם אני לפני רגע כמעט הפעלתי את לחצן המצוקה. (נרגשת, מביטה בו, מנסה להיאחז במוכר מהלילה של מסיבת יום ההולדת כדי להתגבר על הפחד והמבוכה).

ג'ו – (מתקרב אליה) וכשהצלחתי להציף את עצמי באפטר שייב וכמעט נחנקתי מהריח, נזכרתי בטעם של הנשיקה שלנו שם, ליד המדורה ונרגעתי.

אביבה – (מחייכת, נבוכה, מרימה בגד מהרצפה) אל תסתכל על הבלגן. אני לא בלבוסטע גדולה אבל לא בדרך-כלל אפשר לראות אצלי את הרצפה.

ג'ו – גם אני לא יכולתי להחליט מה הלוק הנכון. לרב הבנות שלי עוזרות לי אבל הפעם הלכתי עם הלב. החולצה הזאת היא חולצת השמחה שלי. שנים היא מקופלת בארון. היא חיכתה יחד אתי לרגע הזה. (שניהם נרגשים מאד. אביבה לוקחת את ידו ומובילה אותו).

אביבה – חדר השינה שלי הוא למעלה, (מחייכת) קרוב לאלהים. (הוא מחייך ושניהם יוצאים).

תמונה 15

אחרי שלשה ימים, פארק סינט ג'יימס, אביבה, ג'ו ובן

ג'ו מוביל את אביבה לספסל ליד האגם.

ג'ו – בואי, נשב קצת. נחייך לברבורים.

אביבה – מה פתאם ברבורים באמצע היום? אני נראית לך מאלה שיושבים מול אגם ומחפשים את נשמתם האבודה בקרקעית? (הוא מחבק אותה ומנסה להושיב אותה בעדינות על הספסל. היא מתרצה).

ג'ו – בן התקשר אלי. הוא מחפש אותך כבר כמה ימים.

אביבה – הלכתי לאיבוד.

ג'ו – הוא משאיר לך הודעות. למה את לא עונה לו?

אביבה – את השיקסע אני מבינה. הייתי שם – במקום שהיא נמצאת. היא נלחמת על חייה. אבל בן? תמיד הייתי שם בשבילו. אהבה מן המוכן עם כל הויטמינים. (פאוזת קטנה). הוא עשה יד אחת עם הגויה כדי להוציא ממני כסף!

ג'ו – את צריכה תזכורת לנס שעשתה לנו הקנוניה שלהם? (מנשק אותה, היא נענית ומייד מתנתקת ממנו).

אביבה – השתגעת?! אנשים מסתכלים. אנחנו כבר לא בני 16.

ג'ו – אבל אני מרגיש בן 16 ולא אכפת לי שכל העולם ידע את זה. (פאוזת) את חייבת לדבר אתו. אח"כ יהיה מאוחר מדי.

אביבה – (בעצב) אני יודעת. זה כמו עם אבא שלי. כשמתרגלים לשתיקה קשה למצוא את המילים שישברו אותה. (ג'ו מוציא את הסלולרי מהכיס ופותח אותו). מה אתה עושה?

ג'ו – אני מתקשר אליו שיבוא. (אביבה קמה במהירות).

אביבה – אני לא יכולה עכשיו. אני צריכה ללכת להירגע. (ג'ו קם כדי להצטרף אליה). אני צריכה להיות לבד. תשאר אתה עם הברבורים שלך. תראה איך שזו כאן ליד הגדה מסתכלת אליך (מדברת אל אחת מהם) ההוא שם בקצה האגם נראה לי עם פונטציאל. אין טעם שתעשי עיניים ליפיוף הזה שעל הספסל. הוא תפוס. (שולחת לו נשיקה באוויר והולכת. ג'ו מביט באביבה ומתרחקת ואח"כ שוב באגם. פותח סלולרי ומתחיל לחייג תוך כדי יציאה).

ג'ו – בן? (יוצא).

אחרי זמן קצר, הסטודיו שקטיה מלמדת בו, אביבה, קטיה

קטיה – (בסלולרי עם בעל הסטודיו) אני מבינה אותך, קוסטיה. אני יודעת שניסית. (מקשיבה) ספסיבה. הוא רוצה להגיע בצהריים? בטח שאני פה. יש לי מקום אחר ללכת אליו? דסבידניה. (-להתראות ברוסית). (סוגרת את הסלולרי. מביטה בעצמה במראה של הבר). חשבת שכל הקלפים אצלך, שבכח הרצון תשני את הגורל, אז הנה לך – טוטל לוס (TOTAL LOSS) – נכשלת במלחמה. את יכולה לחזור לרוסיה. על ארבע. (הגב שלה רועד מבכי פנימי אך העיניים יבשות. אביבה נכנסת. קטיה קולטת את דמותה במראה ומתמלאת כעס). מה את עושה כאן? אם באת לוודא שאני משלמת על מה שעשיתי לך – אין לך מה לדאוג – אלהים שלכם כבר פרע את החשבון. איבדתי את הסטודיו.

אביבה – אני לא בענייני חשבונות של צדק קוסמי. אני בענייני חשבונות של בני-אדם. (נותנת לקטיה צ'ק) זה בשבילך. (קטיה מסתכלת על הסכום בתדהמה).

קטיה – אני לא יכולה לקחת ממך את הכסף הזה. (מחזירה לה את הצק).

אביבה – הכסף הזה היה בשביל חגורת הנישואין שרציתי כי פחדתי לסמוך על הלב שלי. את שידכת לי את ג'ו ואצלנו מקובל לשלם לשדכנית. (שמה את הצ'ק ליד הקומפקט דיסק של קטיה). ואם מדברים על חשבונות של בני-אדם את בטח מנחשת שלא קל לי להיפרד מכסף אבל אני שונאת להישאר חייבת. יש לי חובות פתוחים מהעבר שכבר לא תהיה לי הזדמנות לפרוע. אתך, לפחות, החוב סולק.

קטיה – את יודעת שכל מה שעשיתי היה בשבילי ולא בשבילך?

אביבה – (מחייכת) וזה מה שיפה כל-כך. אני בענייני צדק קוסמי כבר מזמן לא סומכת על אלהים, לצערי. את נתת לי מה שאני צריכה ואני נותנת לך מה שאת צריכה וזה צדק של בני-אדם. אם היינו מתנהלים ככה כל הזמן, עמק הבכא הזה שאנחנו חיים בו היה הופך לגן-עדן.

קטיה – איך את יכולה להיות בטוחה שזו לא טעות לסמוך על גבר ש-

אביבה – שהגיע אלי בתום לב? ישראלית קטנה לימדה אותי שכשזה אמיתי – מרגישים. וחץ מזה – בזכות ג'ו למדתי שהלב הוא איבר גמיש. הטעם של הנשיקה הראשונה שלנו באותו לילה, החזיר אותי שלשים שנה אחורה. כאילו כלום לא קרה מאז, לא כאבי הלב, לא האכזבות. (קולטת מה האיזכור של מור עושה לקטיה). קחי את הצ'ק, יקירתי. אני יודעת שהיו לך ציפיות מבן אבל אישה מוכשרת כמוך – לא צריכה חתן כדי להגשים חלומות. (קטיה לוקחת את הצ'ק, מביטה שוב בסכום ולא מאמינה). אני הולכת להתאפר כי ג'ו בדרך. אנחנו נוסעים לאיביזה לכריסמס ובמחיר הזה אני מצפה שתלמדי אותנו לרקוד (תוך כדי כך בוחרת דיסק ומכניסה למכשיר) – סלסה! (שתיהן צוחקות מתוך הבנה למשמעות הבחירה בריקוד. אביבה מפעילה את המכשיר והמוסיקה ממלאת את החדר. היא יוצאת בענטוז וקטיה מביטה בה בהערכה. קטיה שולחת SMS לקוסטיה שמחייג אליה מייד).

קטיה – (עונה) כן. את כל הסכום במזומן. (מקשיבה) תגיד לו שהסטודיו כבר לא למכירה. (מקשיבה) ניפגש מחר בבקר בבנק. (מסיימת את השיחה, מוצפת אושר שאינה יודעת להכיל).

תמונה 17

באותו זמן, פרק סינט ג'יימס, ג'ו ובן

ג'ו חוזר לאגם עם שקית עוגיות. מנסה להתפתות לא לאכול, לבסוף "נשבר". אוכל ומפזר פירורים לברבורים.

ג'ו – (לברבורים) – עוגיות חלבה. מן מן השמים. עם כח הרצון שלי, מזל שלא נולדתי בלרינה. (בן מגיע עם חבילה ביד).

בן – הי.

ג'ו – הי. (מציע לו את שקית העוגיות הפתוחה). תתכבד.

בן – לא, תודה. אני לא מסתדר עם מתוקים.

ג'ו – הלוואי עלי. אבל למרות שקשה לי לעמוד בפיתוי אולי עדיף שאעביר את העונג לברבורים. אני צריך להיות בכושר. דודה שלך היא אישה שלא כדאי לאכזב.

בן – כמו שאני עשיתי, אתה מתכוון? אני מבין שלא הצלחת לשכנע אותה לפגוש אותי.

ג'ו – היא צריכה זמן.

בן – זה בדיוק מה שאין לי בעוד שבוע אני טס לדובאי.

ג'ו – דובאי? מה בדיוק איבדת שם?

בן – הצעת עבודה שבמצב הנוכחי אני לא יכול לסרב לה.

ג'ו – הם יודעים שאתה יהודי?

בן – אבא שלי היה קתולי אדוק. אימא שלי היתה בשבילו סטיית תקן. וחוץ מזה מי שהמליץ עלי הוא שם בעמדת מפתח. זה כנראה עוזר להם להתעלם מהגנים של צד הכלה. כרגע אני עוד מסתדר עם החסכוניות שהיו לי אבל אני לא רוצה להגיע למצב של מצוקה.

ג'ו – את זה אני יכול להבין.

בן – אין לי ספק שאתה יכול. הדודה שלי בטח נראית לך כמו מכרה זהב. נהג מונית, גרוש עם מזונות.

ג'ו – (פגוע) אז אתה מאלה שיורים בלי לבדוק מי עומד מולם ואח"כ מתפלאים שהם מוקפים גוויות? אביבה, מור ועכשיו אני. הדודה שלך אתה צודקת. אתה כנראה באמת לא יודע להעריך את מה שאנשים עושים בשבילך. היא מחכה לי בסטודיו של קטיה. (מתחיל ללכת).

בן – (ממהר אחריו, נבוך) תן לה את זה. (מושיט לו את הקופסה).

ג'ו – בכסף אתה אולי מבין גדול ועל בני אדם יש לך עוד הרבה מה ללמד. אין לי שום כוונה לעשות את העבודה בשבילך. (מחזיר לו את הקופסה).

בן – (נבוך) קניתי לה פמוטים כמו אלה שהיא לקחה מאבא שלה.

ג'ו – זה יפה מאד אבל אם אתה רוצה שהיא תקבל אותם לך אליה ותן לה בעצמך. (יוצא ובן מביט בו בחוסר אונים).

אותו זמן, הסטודיו של קטיה, קטיה, אביבה, ג'ו ובן

אביבה - (מחייכת אל ג'ו שנכנס) לא הגיע הזמן לשיעור שלנו? (לקטיה) מצאתי לי מאחר כרוני.

ג'ו - (מחייך) מאחר כרוני אבל - רקדן מקצועי. (לקטיה) נתחיל מטנגו? (שר לאביבה - "בסה מה בסה מה מוצ'ו". קטיה מפעילה את המוסיקה ואביבה מחייכת ונגשת לג'ו שמושיט לה את זרועו באלגנטיות. קטיה מתקנת משהו באחיזה שלהם, הם מתחילים לרקוד כשג'ו מוביל את אביבה בביטחון וזמן של רקדן מקצועי. בן נכנס, עומד בפתח ומביט בהם. אביבה מביטה בו וג'ו מוביל אותה לקצה האחר של הסטודיו. קטיה מתקרבת לבן בחיוך. היא רוצה לחלוק אתו את החדשות הטובות שלה. מתקרבת לתת לו נשיקה על הלחי והוא נרתע וממקד את מבטו באביבה).

קטיה - הם נוסעים ביחד. לאיביזה.

בן - (במרירות) אז מה זה אומר? שזה היה בסדר מה שעשינו? (אביבה קולטת מה עובר עליו ולוחשת משהו לאזנו של ג'ו. כחלק ממהלך הריקוד היא כמעט מתכופפת אחורנית, ג'ו תופס אותה והיא מחייכת חיוך גדול וממשיכה לרקוד - במקביל).

קטיה - השתגעתם? זה מסוכן! זה לא למתחילים!

אביבה - (לבן) זה לא מסוכן ליפול אחורנית כשיש מי שיתפוס אותך. (הם ממשיכים לרקוד ומתרחקים).

בן - (ממלמל לעצמו) האישה הזאת. אי אפשר להבין אותה. (יוצא משם. קטיה מתחילה ללכת בעקבותיו ואביבה עוצרת אותה בעדינות).

אביבה - נראה לי שאת שלב הטנגו עברתם. עכשיו הגיע זמן הסלסה.

למחרת – שעות הבוקר המאוחרות, בית הקפה ליד הנהר, בן ואביבה

בן יושב ליד השולחן ושותה מיץ גזר. הוא לובש מעיל אך ללא צעיף או כובע. אביבה

מגיעה עם תיק גדול על כתפה. שיערה פזור. מרחוק היא נראית כסטודנטית צעירה.

אביבה –הקדמת. (מתיישבת ובוחנת אותו).

בן – (נבוך ולא ממש יודע היכן הוא "עומד" איתה) אני שמח שהסכמת לפגוש אותי.

אביבה – החלטתי שאם אחכה עוד שלשים שנה כדי להגיד לך על מה אני כועסת אני עוד

עלולה לשכוח על מה היתה המהומה.

בן - להזמין לך קפה?

אביבה – כבר שתיתי עם ג'ו. (מחייכת) הוא הגיש לי אותו למיטה.

בן – (לא יכול להימנע מחיוך ומרגיש בטוח יותר כי האינטימיות שלהם לא אבדה). את לא

חושבת שמוקדם מדי ללכת על כל הקופה?

אביבה – שמתי לב שגם אתה החלטת שהגיע הזמן לקחת סיכונים. מה קרה לכובע,

לכפפות, לצעיפים?

בן – חשבתי שאחרי התרגיל שעשיתי לך – תאחלי לי דלקת ריאות.

אביבה – גם לי יש חלק במה שקרה. ביקשת ממני עזרה ואני התבצרתי בתוך הפרינציפים

שלי. לא הייתי צריכה לסרב. (מוציאה פנקס צ'קים).

בן – (מחייך) מאז שפגשת את ג'ו את מתנהגת כמו רוטשילד.

אביבה – כמה לרשום?

בן – תחזירי את הפנקס לתיק. יש לי ראיון עבודה ביום שישי.

אביבה – מזל טוב!

בן – בדובאי. הבוס שלי לשעבר המליץ עלי.

אביבה – אתה בטוח שהם יודעים שאתה יהודי? עוד יכריחו אותך להפשיל מכנסיים כשתגיע

לשדה-התעופה.

בן – אני יודע שקשה לך להבין.

אביבה – למה? בכלל לא קשה. ראיתי בסק"י ניוז את המלון הזה שפתחו שם. זה אחד

המקומות היפים בעולם.

בן – הבעלים שלו הוא יהודי מדרום אפריקה.

אביבה – יהודי? מה אתה אומר? טוב, אני מבינה ששדרות הוא לא יעד. הטילים מסכנים את

לך את ההשקעה. (פאוזת קטנה). הלכת לראות אותה לפני שהיא חזרה?

בן – למה? כדי שהיא תבעט בי לכל הרוחות?

אביבה – (מחייכת) עם הרגל שלה היא לא ממש רולנדינו/ דיוויד בקהאם. תודה על

הפמוטים by the way.

בן – אני מקוה שהם דומים לאלה של סבתא שלך.

אביבה – קנית לי את הפמוטים כדי להגיד לי שאף-פעם לא מאוחר לסלוח. לאחרים

ולעצמך. נכון? (היא מוציאה את הקופסה ומניחה אותה על השולחן).

בן – אז למה את נותנת לי אותם?

אביבה – כדי שתחזיר אותם למקום שממנו לקחתי אותם.

בן – זה כל-כך שקוף מה שאת מנסה לעשות. לא הגיע הזמן לוותר על הקמפיין הזה?

אביבה – אתה יודע למה אבא שלי עשה את הבלגן הזה של החצי וחצי עם הירושה? כי הוא

ידע שאני לבד. הוא רצה שתהיה לי משפחה.

בן – אין לי תכניות להישאר לבד.

אביבה – (מחייכת) ברור לך שבדובאי צריך להתחתן לפני ש-"מבלים"...

בן – (צוחק) לא נראה לך מוזר שבתור מי שלא טרחה על המשך השושלת של העם היהודי –

את מצפה דווקא ממני לייצר לך נכדים כשרים? (פאוזת קטנה) את לא מבינה שאין סיכוי שיהיה

בינינו משהו אחרי כל מה שקרה.

אביבה – (קמה) לא ככה זה נראה לי כששמעתי אתכם רבים. (הוא קם אבל לא לוקח את הפמוטים. היא דוחפת לו אותם). יש לי הרגשה שאצלכם זה כמו אצל בשביס זינגר – שונאים זה סיפור אהבה.

תמונה 20

ערב שבת, מקלט בשדרות, מור, הפירטית ובן

במרכז שולחן מכוסה מפה לבנה. על השולחן ספר ישן עם תמונה של ספינת פירטים על הכריכה. מור מדפדפת בספר וסוגרת אותו בכעס. היא נראית חיוורת ועייפה. קמה והולכת לאט לכיוון הדלת ומייד חוזרת בחזרה. קורסת ליד הקיר ועוצמת עיניים. התאורה משתנה לתאורת בין ערביים. הפירטית מגיעה ונשארת לעמוד קרוב לפתח. מור פוקחת את עיניה.

הפירטית – אני שונאת מקומות סגורים. למה גררת אותי למקלט שלך?

מור – כבר שעות אני מנסה ולא מצליחה להמציא סיפורים שיקחו אותי מכאן. אני צריכה שתעזרי לי לצאת.

הפירטית – לאן? לחוף של עזה?

מור – כולם פה ב-"high" מהמלחמה הזאת. כי הכל מתקתק כמו שעון כי אוטוטו ננצח וסוף סוף זה ייגמר ואפשר יהיה להתעורר מהסיוט. אבל מלחמה זה אף-פעם לא סוף זו רק התחלה של החלמה בדרך למטח הבא.

הפירטית – רק את יכולה להוציא את עצמך מהמרחב המוגן.

מור – מה את רוצה? שאתחפש לגבר, אעלה על טנק וחשופה בצריח אכבוש את עזה בסערה? אולי זה רעיון. כי ממילא אני חיה כמו גופה מנוקבת מכדורים.

הפירטית – בשביל לצאת מהמקלט את לא צריכה להיכנס לעזה. עזה זה החיים – תילחמי או תמותי. אני יוצאת מכאן כי אין לי אוויר. הגיע הזמן להיפרד.

מור – (קמה) לאן את ממהרת? להתחתן עם ההוא מאבו דאבי? איך תסתדרי עם רעלה על הפנים? זה אמנם מסתיר קמטים אבל קצת קשה לנשום.

הפירטית – (נהנית מכך שמור עברה ממצב של קורבן למצב של תוקף ומחייכת) – זהו שהאופציה הזאת לא רלבנטית כי אני באמת מכורה לריח הגלים. (מתחילה לצאת ומור מנסה לעצור אותה).

מור – קחי אותי אתך לים!

הפירטית – (יוצאת ורק קולה נשמע) עוד לא הבנת שהחיים שלי הם לא קרוז על "ספינת האהבה"? את לא צריכה אותי כדי להיות פירטית. אם רק תעזי אולי עוד תגלי שאת בעצמך פירטית לא קטנה. (היא יוצאת ובן נכנס עם תיק יד גדול. מור מביטה בו ולא מאמינה).

מור – מה אתה עושה פה?

בן – הייתי בדרך לראיון עבודה בדובאי.

מור – היתה לכם נחיתת אונס בבן-גוריון?

בן – גם אני לא יודע מה בדיוק קרה. אנשים רואים יהודי נוחת בארץ באמצע מלחמה וחושבים – גיבור בא להציל את המולדת. אבל מי שבא לארץ הזאת, מציל, קודם כל, קצת את עצמו. אנשים מדברים אתך, שואלים מה אתה צריך, מזמינים הביתה וחם – קיץ בדצמבר. בלונדון תמיד קפאתי מקור. בבקר הייתי בים בתל-אביב – גן-עדן!

מור – אז למה לא נשארת בגן-עדן עם המלאכיות בביקיני? מה באת לחפש אצלי במקלט? טילים? (בן מוציא את כפפות הבוקסר האדומות שלו מהתיק ונותן לה. היא מהססת אבל מודדת אותם).

בן - אביבה קנתה לי אותם כדי לעשות ממני בן-אדם. אבל כמו שאת יודעת – זה לא ממש הצליח לה.

מור – ומה אני אמורה לעשות איתם? להתגושש עם החאמס? (היא מנסה מעין קרב אגרופים באוויר ונהנית ממנו).

בן – (מחייך ונעמד מולה) חשבתי שאולי תרצי להרביץ לי קצת.

מור – (נעצרת ומסירה את הכפפות) נדמה לי שאמרת שאתה לא בקטע של רגשות. אני לא

מרביצה לזרים. (מגישה לו את הכפפות והוא מנסה לאחוז בידיה. היא מתרחקת) למה

באת? באמת – ואל תספר לי על גן-עדן ומלאכים.

בן – (מחזיר את הכפפות לתיק, מוציא את הפמוטים ושם אותם על השולחן ותוך כדי כך -)

באתי להדליק אתך נרות שבת. (נשמעת אזעקה. הוא מחוויר ורועד) מה עושים עכשיו?

(נשכב על הרצפה ומכסה את פניו. מור מתחילה להתפשט).

מור – מחכים. זה עובר.

בן – ובינתיים?

מור – (מתיישבת עליו ומסירה את כפות ידיו מפניו) בינתיים (צוחקת) חיים...

סוף

